Súd:	Okresný súd Zvolen
Spisová značka:	14C/59/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6711204522
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Ľudmila Ostrolucká
ECLI:	ECLI:SK:OSZV:2012:6711204522.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou Ľudmilou Ostroluckou v právnej veci žalobcu M.. M. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. 2, O. S., XXX XX U., štátne občianstvo: SR, zastúpeného URBÁNI & PARTNERS, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s.r.o. so sídlom Bratislavská 1/A, Záhorská Bystrica, 843 56 Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpenému ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., Advokátka kancelária so sídlom Trnavská 11, 831 04 Bratislava, IČO: 36 857 769, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý odvysielať v Televíznych novinách o 19.00 hod. ospravedlnenie žalobcovi do 15 dní od právoplatnosti rozsudku v tomto znení:

„Týmto sa ospravedlňujeme za neoprávnený zásah do dobrého mena advokáta JUDr. Jozefa Malovca, so sídlom v Lučenci, keď sme dňa 12. 03. 2009 nesprávne informovali o tom, že JUDr. Jozef Malovec podplatil svedka. Táto informácia sa nezakladala na pravde a JUDr. Jozef Malovec sa žiadneho trestného činu nedopustil“.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V zvyšujúcej časti o zaplatenie sumy 190.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy súd žalobu z a m i e t a.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 01. 03. 20101, ktorá bola doručená súdu dňa 07. 03. 2011 domáhal voči žalovanému ochrany osobnosti, keď žiadal, aby súd uložil povinnosť žalovanému odvysielať v Televíznych novinách ospravedlnenie v tomto znení: „Týmto sa ospravedlňujeme za neoprávnený zásah do dobrého mena advokáta JUDr. Jozefa Malovca, so sídlom v Lučenci, keď sme dňa 12. 03. 2009 nesprávne informovali o tom, že JUDr. Jozef Malovec podplatil svedka. Táto informácia sa nezakladala na pravde a JUDr. Jozef Malovec sa žiadneho trestného činu nedopustil." Súčasne sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 200.000,- € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, tiež náhrady trov konania. Žalobu podal podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odôvodnil ju tým, že dňa 12. 03. 2009 žalovaný odvysielal v Televíznych novinách o 19.00 hod. vysielacieho času na svojom programe Markíza, okrem iného informáciu, v ktorej uviedol jednak: a) celé jeho meno, b) skutočnosť, že je advokátom, c) zverejnil informáciu o tom, že je v postavení obvineného z trestného činu, d) prezentoval záver, podľa ktorého má polícia dostatok dôkazov o tom, že spáchal trestný čin. Žalovaný ďalej obrazom uviedol opakovane zábery na sídlo jeho advokátskej kancelárie, na detail

profesijného označenia advokátskej kancelárie s uvedením jeho celého mena, pričom on nemal možnosť sa k uvedenej reportáži vyjadriť. Týmto konaním žalovaný významne zasiahol do jeho práv a právom chránených záujmov, a teda konal v rozpore s § 12 Občianskeho zákonníka. On pôsobil v tomto čase ako advokát so sídlom svojej advokátskej kancelárie v Lučenci. Bol váženým občanom, advokátom, ktorý požíval svoje dobré meno, pričom si ho za roky svojej praxe vybudoval svojho prácou. Preto je nemysliteľné, aby ktokoľvek do jeho dobrého mena ako advokáta zasahoval, nakoľko táto forma profesijného pôsobenia je závislá na jeho osobnostnom profile advokáta ako osoby. Spojenie jeho osoby ako advokáta s trestnou činnosťou je neprijateľné a to i s poukazom na zásadu prezumpcie neviny. Ďalej je to neprijateľné i z pohľadu jeho klientov, ako aj širokého okolia, nevynímajúc odborné kruhy. S ohľadom na formu tohto zásahu prostredníctvom televízneho vysielania v programe, ktorý sa hrdí najvyššou sledovanosťou v Slovenskej republike je takýto zásah negatívne vnímaný aj z pohľadu laickej verejnosti na celom území SR. Rozhodne nemôže byť v súlade so záujmami fyzickej osoby, aby jej celé meno, pracovisko a postavenie bolo niekoľkokrát vyslovené v spojení s trestnou činnosťou, špecifikáciou postavenia v trestnom konaní a prezumovaní výsledku trestného konania, pokiaľ toto konanie nie je právoplatne skončené. Je preto názoru, že žalovaný mal morálnu povinnosť jeho meno neuviesť, prípadne sa obmedziť na iniciálky jeho mena, a už v žiadnom prípade nemožno tolerovať zábery na sídlo jeho advokátskej kancelárie a tabuľku s jeho profesijným označením advokáta. Tieto zábery nemožno považovať ani za ilustračné, pretože žalovaný si dal námahu vycestovať do Lučenca kvôli týmto konkrétnym záberom, ktoré vo vzťahu k celej reportáži sledovali úmysel jeho diskreditácie ako advokáta a sledovali úmysel prejudikovať záver o tom, že trestný čin spáchal, o čom svedčia aj informácie dodané samotným reportérom žalovaného. Jeho trestné stíhanie bolo právoplatne zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie. Na základe tohto je potom nesporné, že tvrdenie o tom, že „polícia zadržala advokáta a podnikateľa z lučeneckého okresu, ktorý podplatili svedka" bolo plne nedôvodné, prezumovalo záver trestného konania o jeho vine z trestného činu podplácania, pričom takouto informáciou žalovaný začal celú reportáž. Z uvedených slovných spojení je nesporné, že prezumpcia neviny bola flagrantne porušená v jeho neprospech. Žalovaný samozrejme v danom čase nezískal jeho stanovisko a tento teda mu nedal ani priestor na to, aby na uvedené tvrdenia reagoval. Celá reportáž bola nevyvážená, tendenčná a porušujúca základné princípy fungovania demokratického štátu a trestného konania. Prezumpcia neviny ako jedno zo základných jeho práv nebola vôbec uplatnená. Týmto došlo k porušeniu článku 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. U človeka, ktorý ešte nebol právoplatne odsúdený za trestný čin, ale je len podozrivým zo spáchania trestného činu sa uplatňuje tzv. prezumpcia neviny, t.z. že takýto človek je považovaný za nevinného, kým sa jeho vina jednoznačne nepreukáže. Právo verejnosti na informácie ohľadom osoby podozrivej z trestnej činnosti je obmedzené Zákonom č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám. Ten v § 11 ods. 1, písm. d) stanovuje obmedzenie prístupu k informáciám týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov, alebo orgánov činných v trestnom konaní, okrem informácie o rozhodnutí, alebo o výsledku konania. Z uvedeného teda vyplýva, že televízie nemôžu zverejňovať meno, či iniciály, ani podobizeň podozrivej osoby, pokiaľ ešte súd právoplatne v tej veci nerozhodol. Pokiaľ už k rozhodnutiu došlo, médiá sú oprávnené podľa uvedeného ustanovenia informovať verejnosť o výsledku súdneho rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že tieto ustanovenia žalovaný porušil, jeho právo na satisfakciu je dané. Je nesporné, že reportáž žalovaného zasiahla významne do jeho života, jeho občianskej cti zvýraznenej tým, že pôsobí ako advokát a v minulosti bol predsedom Okresného súdu Lučenec, t.j. vykonáva približne 30-ročnú aktívnu právnu prax. Uverejnením jeho celého mena bolo verejnosti prezentované jeho súkromie, rovnako tak priamymi zábermi na jeho advokátsku kanceláriu a jej profesijné označenie. Nikdy nedal súhlas s uvedenými televíznymi zábermi žalovaného, ktoré zachytávalo účelovo jeho advokátsku kanceláriu a jej označenie, nakoľko žalovaný účelovo kvôli týmto záberom navštívil priamo Lučenec, nevystačil si len s ilustračnými zábermi používanými obvykle v danej situácii.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby, alebo jen prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť, alebo použiť len s jej privolením. Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia, alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové, alebo obrazové a zvukové záznamy, na úradné účely na základe zákona. Ďalej v žalobe poukázal na § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podľa neho prezentované použitie reportáže

možno považovať za použitie v rozpore s oprávnenými záujmami jeho ako fyzickej osoby, nakoľko žiadny advokát logicky, nemôže mať záujem na tom, aby jednostranne zameraná reportáž o ňom bola prezentovaná širokému a vopred neurčenému okruhu verejnosti, súčasným, či potenciálnym klientom, kolegom a rodine. tento fakt podčiarkuje to, že poslaním advokáta je pôsobiť presne na opačnej strane, ako bolo vykreslené žalovaným, a tento fakt výrazne ovplyvnil správanie sa jeho okolia. Žalovaný sa mu doteraz za tento zásah neospravedlnil a na jeho pokus o mimosúdne vyporiadanie reagoval tak, že sa vlastne nič nestalo. Preto mu nezostáva nič iné, ako si uplatniť nárok na ospravedlnenie žalobou. Je však zrejmé, že samotné ospravedlnenie s ohľadom na intenzitu, závažnosť a formu zásahu žalovaného do jeho osobnostných práv nepostačuje. Týmto zásahom mu vznikla i nemajetková ujma, ktorú nemožno považovať za nahradenú samotným ospravedlnením žalovaného. Do úvahy je potrebné vziať charakter zásahu, postavenie žalovaného na mediálnom trhu Slovenskej republiky, jeho sledovanosť a taktiež skutočnosť, že on je osobou verejne známou a činnou, či už v súčasnej, alebo v predchádzajúcej právnej praxi, je advokátom s dlhodobou praxou, tradíciou, požíva určitú úctu s ohľadom na svoje postavenie, vek a profesijné zameranie. Jeho manželka je notárkou v Meste Lučenec, na ktorej sa dôsledky tohto zásahu podpísali aj zdravotne. Obidvaja sú osobami verejne činnými, známymi a preto ujma jedného z nich je vnímaná dostatočne intenzívne v spoločnosti, v ktorej sa pohybujú a pracujú. Zásah ovplyvnil aj jeho klientelu, v dnešnej ekonomicky náročnej dobe je potrebné dobré meno udržiavať a zveľaďovať, čo vo vzťahu k jeho klientom odvysielaním predmetnej reportáže sa značne sťažilo. Nakoľko výška náhrady priznanej súdom by mala predstavovať paušalizovanú náhradu, nie je možné vyjadriť presnú výšku spôsobenej škody. Nárok na nemajetkovú ujmu odôvodnil §-om 13 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov uplatnil nárok voči žalovanému žalobou skladajúci sa z povinnosti žalovaného zverejniť ospravedlnenie za porušenie prezumpcie neviny a nárok na satisfakciu vo výške 200.000,- €, hoci táto suma nepredstavuje a ani nemôže predstavovať účinnú satisfakciu za to, že celá verejnosť bola ovplyvnená konaním žalovaného na jeho úkor.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 31. 05. 2011, ktoré bolo doručené súdu dňa 07. 06. 2011 v žalobe žalobcu uviedol, že s obsahom žaloby sa v celom rozsahu nestotožňuje, žalobu považuje za nepreskúmateľnú z dôvodov nedostatku preukázaných dôkazných prostriedkov v časti odôvodnenia nepravdivosti a klamlivosti odvysielaných informácií. Pri spracovaní predmetného príspevku vychádzal zo skutkového stavu pravdivého a overeného v čase prípravy a vysielania príspevku, všetky informácie pochádzali z dôveryhodných zdrojov a teda sa mohol dôverne o ich pravdivosť oprieť. Rovnako má za to, že tvrdenia žalobcu v žalobe sú vytrhnuté z kontextu a to vzhľadom na celkový rozsah a spôsob odvysielaných informácií. K požiadavke žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že nevyhnutnou podmienkou pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka je, aby neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať porušenie, alebo ohrozenie osobnosti fyzickej osoby a dôstojnosť, alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti musí byť zníženia v značnej miere. Žalobcu tak zaťažuje dôkazné bremeno a je povinný dokázať príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vzniknutou nemajetkovou ujmou. Z hľadiska § 13 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka je právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti. V samotnom žalobnom návrhu absolútne absentuje samotné odôvodnenie nároku žalobcu na peňažné zadosťučinenie. žalobca navyše žiadnym spôsobom nepreukázal, aká ujma mu bola reálna spôsobená, resp. akým spôsobom bola jeho povesť reálne poškodená. Zo žaloby žalobcu nie je potom zrejmé, že bola splnená podmienka neoprávnenosti, že morálne zadosťučinenie sa javí ako nedostačujúce a že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, jeho profesionálna česť, z čoho podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je v tomto prípade neopodstatnený. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení v tejto časti žaloby, jedná sa z jeho strany o výlučne všeobecné a tendenčné tvrdenia prezentované v snahe obohatiť sa na jeho úkor, preto v tejto časti považoval žalobu za nepreskúmateľnú. Žiadal žalobu z týchto dôvodov v celom rozsahu zamietnuť.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 09. 01. 2012, ktoré bolo doručené súdu dňa 12. 01. 2012 k žalobe doplnil, že je vysielateľom televíznej programovej služby TV MARKÍZA na základe licencie udelenej mu Radou pre vysielanie retransmisiu SR v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii. V zmysle tohto zákona ako vysielateľ na základe licencie je povinný zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby a predovšetkým zabezpečiť samotný prístup verejnosti k informáciám. Tak tomu bolo aj v prípade príspevku označeného žalobcom. Nárok žalobcu uplatňovaný podanou žalobou vo vzťahu k odvysielanému príspevku by v prípade jeho úspešného

uplatnenia popieral ústavou garantovanú slobodu prejavu a právo na informácie. Poukázal na to, že podľa článku 26 Ústavy „Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom, alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu..." Podľa nálezu ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 28/96 „ slobodou prejavu sa človeku umožňuje vysloviť, alebo zamlčať svoje city, myšlienky a názory. Prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idei a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu s získať informáciu do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu a potrebu iných." V zmysle článku 7 Ústavy „Medzinárodné zmluvy o ľudských a právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, medzi národné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva, alebo povinnosti fyzických osôb, alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi." V tejto súvislosti preto nadobúda osobitné postavenie Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd dojednaný v Ríme dňa 04. 11. 1950, uverejnený ako Oznámenie pod č. 209/1992 Zb. Podľa Ústavy ako ja Dohovoru musí byť pre obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie predovšetkým splnená podmienka nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti, pričom toto obmedzenie musí sledovať legitímny cieľ, nesmie prekročiť nevyhnutnú mieru postačujúcu pre ochranu legitímneho záujmu. Pojem „nevyhnutný" v demokratickej spoločnosti predpokladá, že obmedzujúci zásah orgánu verejnej moci zodpovedá naliehavej sociálnej potrebe, že je primeraný sledovanému legitímnemu cieľu a že motívy, na ktoré sa odvoláva vnútroštátny orgán, aby ho ospravedlnili, sú relevantné a dostatočné. V sporoch o ochranu osobnosti potom musí byť zohľadnená aj sloboda prejavu, ak sú na to splnené podmienky. Pri strete práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu je nutné v zásade skúmať, kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovorí, pričom na základe odpovedí na dané otázky možno pomocou testu proporcionality určiť, ktorá slobody má byť uprednostnená. Predmetný príspevok vznikol, na základe zverejnenia oficiálnych správ - tlačová beseda Prezídia policajného zboru, vyjadroval sa na nej Tibor Gašpar, riaditeľ Úradu boja proti korupcii a Ján Packa, prezident Policajného zboru. Zároveň sa k veci vyjadrovala aj hovorkyňa Krajského súdu v Banskej Bystrici Nina Spurná. Nezverejnil tak svojvoľne informácie o žalobcovi, informácie poskytol za využitia parafrázy, teda len spracoval východiskové informácie, t.j. informácie získané z oficiálnych správ. V predmetnej veci išlo v zásade o správu so základnou informáciou bez komentára, a teda typickú pre spravodajstvo. Divák zaznamenal správu o trestnom stíhaní. Všetky výroky, ktoré odzneli v reportáži sú v celom kontexte integrálnou súčasťou celej správy za použitia podmieňovacieho spôsobu, resp. vyjadrovacích prostriedkov, ako „podľa polície", „ho mal navštíviť advokát", „mal podľa polície svedka presne naučiť". Reportáž nie je urážlivá, ani útočná, ani neslušná. Má za to, že sa tak mohol rozumne spoliehať na informácie získané z oficiálnych zdrojov. Uvedenú zásadu podporuje Európsky súd pre ľudské práva rozhodnutím vo veci Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku, kde sa vyslovil, že tlač, pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu, má bežné právo spoliehať sa na obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola povinná vykonávať nezávislý prieskum, pretože inak by bola podkopaná rola „strážneho psa", ktorú nepochybne tlač zohráva, teda právo informovať a právo verejnosti byť informovaná. Rovnako poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Selicto proti Fínsku, z ktorého vyplýva, že novinári musia verejnosť slobodne informovať o udalostiach vychádzajúcich z informácií získaných z oficiálnych zdrojov. Prioritný je pôvod informácií, i keď citácie obsahujú len niektoré výpovede. V tomto smere ďalej podporne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 326/09 zo dňa 04. 03. 2010. Ďalej vo vyjadrení uviedol, že za situácie, ak novinár vychádza z dôveryhodných informácií s cieľom priniesť správu o otázkach legitímneho verejného záujmu postupujúc tak v dobrej viere a v súlade s novinárskou etikou a napriek tomu je za výkon slobody prejavu postihnutý, je zrejmé, že takýto postup výrazne (dokonca absolútne) odstrašuje médiá od šírenia informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu. Tým sa súčasne devalvuje hodnota slobody prejavu v demokratickej spoločnosti, ktorá má pre ňu podľa Európskeho súdu pre ľudské práva zásadný význam. Korupcia je otázkou verejného záujmu, nakoľko sa jedná o spoločenský jav, ktorý je vnímaný ako jedna z najväčších hrozieb pre stabilitu demokratického a právneho štátu, trhovej ekonomiky, sociálneho a ekonomického pokroku. K právu verejnosti na informácie o veciach verejného záujmu dal do pozornosti i Nález ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 zo dňa 28. 10. 2010. Odvysielanie pravdivých informácií o veciach dôležitého verejného záujmu nie je spôsobilé zásahu do osobnosti dotknutej osoby. V zmysle Etického kódexu novinára vydaného Slovenským syndikátom novinárov pod dôležitým verejným záujmom sa rozumie okrem iného „zabránenie využívaniu verejnej moci, riadne fungovanie spoločenských inštitúcií, ochrana morálky a základných spoločenských hodnôt". S prihliadnutím na aktuálne spravodajstvo v čase odvysielania dotknutého príspevku boli odvysielané pravdivé informácie, pričom z obsahu príspevku je zrejmá informácia o vznesení obvinenia žalobcovi, nie o jeho vine,

a divákom bola výslovne prezentovaná informácia o aktuálnom stave konania. Sám žalobca vo svojom žalobcom návrhu uvádza, že v príspevku zverejnil informáciu o tom, že žalobca je v postavení obvineného z trestného činu. Rovnako v príspevku odznela informácia, že žalobca bol vo väzbe a teda je zrejmé, že nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Preto má za to, že odvysielaním príspevku nedošlo k porušeniu princípu prezumpcie neviny. Meno žalobcu ako osoby podozrivej bolo uvedené v štádiu po vznesení obvinenia. Informácia o vine žalobcu neodznela. V čase vysielania reportáže mali výroky redaktora základ vo faktoch, pričom nič nedokazovalo, že fakty sú nepravdivé. K otázke porušenia princípu prezumpcie neviny doplnil., že tento princíp deklaruje nemožnosť o zadržanom, o osobe vo väzbe, obvinenom, obžalovanom, či o neprávoplatne odsúdenom informovať ako o páchateľovi trestného činu, ale len ako osobe podozrivej zo spáchania trestného činu. Tak tomu bolo aj vo vysielaní, čím nedošlo k porušeniu, resp. spochybneniu daného princípu. „Prezumpciu neviny neporušujú také výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestného činu." V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 83/01. Samotné označenie mena žalobcu nie je možné dávať do súvisu, resp. považovať za porušenie princípu prezumpcie neviny. K samotnému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenému žalobcom sa podľa neho vyžaduje splnenie podmienky, ak zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúce a tým aj neúčinné a ak neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, pričom posledné z uvedených kritérií je nutné posudzovať z objektívneho hľadiska. Zadosťučinenie v peniazoch môže súd priznať až vtedy, ak na základe konkrétnych zistení dospeje k záveru, že u tejto fyzickej osoby ku zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti v značnej miere skutočne došlo. Zároveň je na strane žalobcu potrebné preukázať príčinnú súvislosť medzi údajným zásahom do práva žalobcu a vznikom nemajetkovej ujmy. V danom prípade musí mať súdu nad všetky pochybnosti za preukázané, na základe konkrétnych zistení, že k zníženiu dôstojnosť a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere skutočne došlo. Žalobca však nepreukázal, že práve a jedine v dôsledku odvysielanej reportáže došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti a už vôbec nepreukázal, že sa tak stalo v značnej miere. Súd pri priznávaní takéhoto nároku musí vždy vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu a na základe neho založiť svoje rozhodnutie a to na celkom konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách a dôkazoch, keď v tomto smere sa odvolal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 15/03. Plné meno žalobcu bolo viackrát odvysielané i v TV JOJ v hlavnom večernom spravodajstve, konkrétne sa jednalo o reportáž zo dňa 08. 12. 2009 s názvom „Údajné úplatky bez komentára". V dotknutej reportáži, ktorá bola odvysielaná niekoľko mesiacov po odvysielaní jeho reportáže, bolo viackrát spomenuté slovné spojenie „Advokát Jozef Malovec" a z reportáže bolo zrejmé, že sa jedná o Lučenecký okres. Táto reportáž sa týka troch káuz, ktorými sa zaoberal Špecializovaný trestný súd v Pezinku, a kde žalobca v pozícii obžalovaného čelil obvineniu z brania úplatku. Okrem TV JOJ sa uvedenou kauzou opakovane zaoberal aj denník SME ako o korupčných aférach z Lučenca. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že s menom žalobcu boli opakovane spájané viaceré korupčné aféry, a to počas dlhšieho obdobia až doteraz. Tvrdenie žalobcu v zmysle jeho žalobného návrhu, že v dôsledku odvysielania reportáže ním došlo k zásahu do jeho osobnosti, považoval preto za účelové. Je preto otázkou, čo mohlo ovplyvniť postavenie žalobcu v spoločnosti, teda či to bolo jeho začaté trestné stíhanie, alebo jeho skoršie začaté trestné stíhanie, alebo jeho opakovaná väzba, alebo články v denníku SME, alebo reportáž v TV JOJ. Je mylné domnievať sa, že príčinnou súvislosťou bolo výlučne odvysielanie jeho reportáže. Účelovosť postupu žalobcu vidí aj v tom, že až po dvoch rokoch odvysielania reportáže si uplatnil svoj žalobný návrh. Teda až po ukončení trestného stíhania sa stala zrejmou skutočnosť, že žalobca začal pociťovať vzniknutú ujmu. Zábery na tabuľku s označením mena žalobcu nevyhotovil v snahe diskreditovať žalobcu, ako to tvrdí žalobca, ale tieto svedčia o skutočnosti, že si v snahe získať vyjadrenie žalobcu vycestoval na miesto jeho pôsobenia. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol vo väzbe, nebolo možné, aby žalobca poskytol novinárovi rozhovor ku kauze, kvôli ktorej bol vo väzbe. Preto sa pokúšal získať vyjadrenie od jeho kolegov z jeho kancelárie, resp. sa snažil zistiť meno jeho právneho zástupcu, ale neúspešne. On sám nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom trestného spisu, preto nemal možnosť v čase prípravy reportáže získať prípadné kontaktné údaje iných osôb, ako boli napríklad obhajca žalobcu. Napriek uvedeného však treba posudzovať vyhotovenie príspevku ako príspevku vyhotoveného v súlade so zákonnou spravodajskou licenciou. Čo sa týka záberu na tabuľku s profesijným označením žalobcu, tu dal do pozornosti, že sa jednalo o zábery verejného priestranstva, pričom v zmysle Etického kódexu novinárov je novinár oprávnený bez výslovného súhlasu dotknutej osoby vyhotovovať záznam a zbierať informácie na verejných priestranstvách. O následnej skutočnosti, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené, nemal vedomosť. Dozvedel sa to až z listu žalobcu zo dňa 03. 12. 2010, ktorým žalobca žiadal od neho ospravedlnenie, resp. zaslanie ospravedlňujúceho listu a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- €, pričom uvedenú sumu odôvodnil ako dostatočnú

satisfakciu na vyváženie vzniknutej ujmy. Je potom zarážajúce, že v rámci tohto súdneho konania už za účinnú satisfakciu považuje sumu 200.000,- €. K samotnej výške náhrady nemajetkovej ujmy uplatňovanej žalobcom poukázal na prípad Marônek proti Slovenskej republike z roku 2001, kde sa suma 200.000,- Sk javila Európskemu súdu pre ľudské práva ako prehnaná (neprimeraná). Ako uviedol v odpovedi na žiadosť žalobcu, nebol by žiaden problém s odvysielaním následnej reportáže, kde by bola informácia o zastavení trestného stíhania odvysielaná, avšak žalobca o uvedené vôbec nepožiadal, ani si neuplatnil nárok na odvysielanie opravy podľa § 21 Zákona o vysielaní. Preto má za to, že prvotným motívom žalobcu v rámci mimosúdneho riešenia sporu nebola snaha o očistenie si dobrého mena. On nepristupuje k tvorbe a vysielaniu reportáží s cieľom vyvolať senzáciu. Snahu objektívne informovať verejnosť ilustroval aj na prípade reportáže odvysielanej televíznou programovou službou TV MARKÍZA dňa 21. 12. 2011 v rámci ktorej bola odprezentovaná aktuálna správa týkajúca sa osoby žalobcu. Tu žalobca nemal záujem vyjadriť sa k veci, vyjadrenie poskytoval jeho právny zástupca, ktorý sa k veci vyjadril a ktoré vyjadrenie bolo aj odvysielané. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca bol v čase odvysielanie príspevku osobou verejného záujmu, čo okrem iného tvrdí žalobca vo svojej žalobe. Žalobca seba aj svoju manželku označil za „osoby verejne činné a verejne známe". Rovnako v zmysle Nálezu Ústavného súdu IV. ÚS 107/2010 vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych orgánov a inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, napr. advokátov a pod. U takýchto osôb sa pri strete práva na informácie a práva na ochranu osobnosti posúvajú hranice v prospech práva na informácie. Pozitívna, či negatívna činnosť osoby verejného záujmu, ktorá sa v konečnom dôsledku dotýka širšieho spoločenstva ľudí a teda ho ovplyvňuje, prestáva byť výlučne súkromnou vecou tejto osoby. Osoba verejného záujmu sa vedome vystavuje podrobnému skúmaniu svojich činov zo strany novinárov a verejnosti a vzhľadom na to, musí preukazovať väčšiu mieru tolerancie spočívajúcu aj v informovaní verejnosti o jeho konaní prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov. Zásahom do práva na ochranu osobnosti u osôb verejného záujmu nie je preto poskytnutie informácie týkajúcej sa výkonu ich profesie, ale výlučne informácie týkajúcej sa ich súkromného života. Má za to, že súd nemôže svojim rozhodnutím zaviazať vysielateľa, ktorý má oprávnenie na vysielanie na základe licencie podľa Zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii, spôsobom neprimeraným a nad rámec zákona zasahovať do programovej tvorby vysielateľa. V tomto smere poukázal i na § 15 Zákona o vysielaní. Podľa neho žalobca v konaní nepreukázal základ nároku, teda že odvysielanou reportážou zasiahol neoprávnene do jeho práv, žalobca ďalej nepreukázal ani zákonné predpoklady na priznanie mu morálneho zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Žalobca v podaní zo dňa 18. 06. 2012, ktoré bolo doručené súdu dňa 22. 06. 2012 v žalobe doplnil, že ako advokát vykonávajúci dlhodobo svoju prax, požíva svoje dobré meno za účelom vykonávania slobodného povolania - advokácie. Základným poslaním advokácie podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii je pomáhať uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb (ďalej len „klient") v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Toto sa podľa § 1 ods. 2 zákona o advokácii deje zastupovaním klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právny mi subjektmi, obhajobou v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správou majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu. Advokácia je poslaním,, ale zároveň je výkonom povolania, ktorý viac ako ktorékoľvek iné povolanie závisí od dobrého mena osoby, jeho cti a osobnosti. Dobré meno je v tomto prípade základom fungovania advokácie, v dnešnej dobe zvlášť. Rovnako pri výkone povolania v zamestnaneckom pomere je zásah do osobnostnej sféry neželaný s tým rozdielom, že u advokáta je spôsobilý značne ovplyvniť ďalšie fungovanie a výkon povolania, zatiaľ čo pri zamestnaneckom pomere nie. V tomto smere je rovnako od advokáta, sudcu či prokurátora požadovaná bezúhonnosť a prezentovanie opaku, alebo prejudikovanie viny tretími osobami je nanajvýš neželateľným javom, žiaľ v dnešnej dobe zo strany médií javom bežným. Najbežnejšom formou zásahov do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti sú skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky (kritika). Zákon však poskytuje ochranu proti takýmto zásahom, ak ide o zásah neoprávnený. Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia nie je listinou verejnou, nevidí žiadny dôvod na to, aby jej obsah bol zverejňovaný. Vznesenie obvinenia je procesným inštitútom trestného práva, nie hmotnoprávnym, ktorý by judikoval záver o vine. O to viac je zarážajúce, ak reportáž začína slovami, že sa trestný čin stal, hoci reportér žalovaného podľa všetkého vedel a musel vedieť, že spáchanie trestného činu ešte nie je preukázané. Nedôsledné rozlišovanie medzi jednotlivými štádiami trestného konania, ako aj snaha o senzáciu je hlavným ,,lait" motívom tohto konania žalovaného. Neobstojí tvrdenie žalovaného o tom,

že odvysielaním reportáže nechcel zasiahnuť do jeho osobnostnej sféry, pretože žalovaný aktívne nad rámec tlačovej besedy zisťoval ďalšie skutočnosti a informácie vo veci, nakoľko jeho meno na tlačovej besede neodznelo. Tieto získané informácie však boli použité len na jeho ťarchu, keď v reportáži odznelo jeho celé meno v spojitosti so spáchaním trestného činu korupcie a následne bolo nasnímané aj jeho sídlo advokátskej kancelárie. Nakoľko jeho meno je zreteľné aj na profesijnom označená advokátskej kancelárie, nemožno hovoriť o objektívnej reportáži. Na rozdiel od iných prípadov, kedy sa v takejto situácii použijú iniciály osôb a ilustračné zábery, prípadne sa aspoň znemožní čitateľnosť textu jeho rozmazaním, v tomto prípade žalovaný nič takéto nepoužil. Na druhej strane žalovaný však rovnako aktívne nekonal vtedy, keď sa údajne pokúšal získať jeho stanovisko. Je zrejmé, že pokiaľ bol vzatý do väzby, nemal ani možnosť reagovať. Žalovaný tento priestor na vyjadrenie neponúkol ani jeho t. č. nebohej manželke JUDr. G. O., ani nikomu inému z jeho rodiny. V tomto smere teda nemožno hovoriť o snahe objektívne informovať, keď je „nadpráca" pre získanie podrobností na jednej strane, nekorešponduje so snahou o objektívne získanie názoru vo veci. Neobstojí tiež tvrdenie žalovaného o tom, že je jeho povinnosťou informovať o zvlášť závažných trestných činoch verejných činiteľov uvedením celého mena páchateľov a to jednak z toho dôvodu, že takýto „výber závažných" činov je čisto subjektívny narážajúci na ochranu osobnosti a ochranu osobných údajov a taktiež z dôvodu, že advokát nie je verejným činiteľom podľa žiadneho právneho predpisu. Napríklad Trestný zákon obsahuje výpočet verejných činiteľov, advokát medzi nimi nie je. Aj napriek tomu Ústavný súd SR v Náleze zo dňa 05. 01. 2001 sp. zn. II. ÚS 44/00 uviedol, že právo na súkromie, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a mena, ako aj práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe nemožno odňať ani verejne činným osobám. Neprípustné je pritom uspokojovanie túžby po senzácii, alebo aj škandalizácii. Žalovaný svojim konaní porušil aj ním predložený Etický kódex, pretože neinformoval pravdivo a úplne. Informácie zverejnené žalovaným boli nepravdivé. O to viac je potom relevantný aj názor Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 61/2000, zo súdnej praxe 14/2001, podľa ktorého „je bez právneho významu skutočnosť, z akého zdroja osoba, ktorá zasiahla do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka zverejnené poznatky získala. Rozhodujúce je iba to, že zverejnením týchto informácií mohlo dôjsť k zásahu do práv dotknutej osoby." V čase, keď je voči určitej osobe vznesené obvinenie, je táto osoba nevinná, jej procesné postavenie je známe len orgánom činným v trestnom konaní a tejto osobe. Nikto iný nemá žiadny dôvod, aby mu táto informácia bola zverejnená. V tejto súvislosti poukázal tiež na článok 10 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd, kde v ods. 1 sa hovorí, že každý má právo na slobodu prejavu, avšak ods. 2 pripúšťa určité limity slobody prejavu v záujme ochrany spoločenských hodnôt. ktorých hodnota je vyššia a dôležitejšia ako sloboda prejavu. Sloboda prejavu nie je bezbrehá, ale má svoje limity tam, kde začína ochrana osobnosti jednotlivca. Súdna prax už opakovane judikovala, že médiá pri zachovaní práva na šírenie informácií nepožívajú neobmedzenú slobodu, keď toto právo je spojené aj s povinnosťou a zodpovednosťou poskytovať presné a dôveryhodné informácie pri dodržaní etických pravidiel, bez porušenia, alebo ohrozenia cti, dôstojnosti, vážnosti, či dobrého mena inej osoby. V posudzovanom prípade by rovnakú ujmu ako on pociťovala akákoľvek fyzická osoba v jeho postavení v danom mieste, čase a funkcii. Podporne k tomu poukázal na uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 137/2008, podľa ktorého spočíva právo na súkromie v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným, alebo zverejnené. Tiet poukázal na rozhodnutie ochrana osobnosti vs právo na slobodu prejavu, ktoré vydal Európsky súd pre ľudské práva dňa 04. 10. 2011 v prípade Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike, kde uvedená spoločnosť žalovala Slovenskú republiku pre porušenie práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd a právo na slobodu prejavu zaručeného článkom 10 tohto dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva vyhlásil sťažnosť spoločnosti za neprijateľnú. Pokiaľ ide o článok 10 dohovoru Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že výsledok vnútroštátneho konania na ochranu osobnosti predstavoval zásah do práva na slobodu prejavu sťažujúcej sa spoločnosti. Tento zásah bol v súlade so zákonom a sledoval legitímny cieľ ochrany práv iných, konkrétne ochrany povesti. Európsky súd pre ľudské práva preto námietku týkajúcu sa porušenia práva na slobodu prejavu zamietol ako zjavne nepodloženú. Ďalej poukázal na to, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co 15/97, R 45/2000, ak k neoprávnenému zásahu do chránených práv fyzickej osoby dôjde v televíznom vysielaní, treba tu vychádzať z toho, že tento zásah mal širokú publicitu. Takýto zásah, ktorý spočíval napríklad v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok dotknutej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Toto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má fyzická osoba aj vtedy, keď morálna satisfakcia už nie je aktuálna. Verejnosť sa v dôsledku odvysielania reportáže žalovaného dozvedela z jeho súkromia viac,

než by si on a jeho rodina želeli a utrpela tiež jeho profesijná česť, ktorú si počas odbornej kariéry sudcu a advokáta budoval.

Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraný spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné, podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia postupuje pri výkone advokácie tak, aby nezniţoval dôstojnosť advokátskeho stavu. V záujme toho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis komory. Reportáž žalovaného jednoznačne potierala dodržiavanie týchto jeho povinností a navodila dojem advokáta - páchateľa, ktorý je nežiadúci. Žalovanému dal možnosť aj na mimosúdne vyriešenie veci. Nakoľko žalovaný si formálne nepripúšťa neoprávnenosť svojho zásahu, tento pokus zostal neúspešný. Žalovaný v konaní predkladá iné dokumenty, ktorými sa snaží preukázať, že zásah do osobnostnej sféry nenesie zodpovednosť len on sám. Tým ako keby si nebol istý správnosťou svojho postupu, pretože je zrejmé, že žalovaný nepoužíva „rovnaký meter" vo všetkých reportážach a meno a priezvisko osoby obvinenej z trestného činu nezverejňuje. Predkladané dokumenty sa netýkajú žalovaného, ale iných subjektov, pričom pred zverejnením reportáže žalovaného tieto iné subjekty celé jeho a priezvisko neuviedli, ani neprezentovali záver, že by spáchal trestný čin tak, ako to znie už z prvej vety reportáže žalovaného, kde žalovaný absolútne nedôsledne použil získané informácie z tlačovej besedy a neprezentoval jeho procesné postavenie. Tiež dal do pozornosti, že výkon advokácie je vlastne podnikaním, ktoré výlučne závisí od osoby advokáta a jeho dobrého mena. Ani v prípade, ak by bol v pozícii sudcu, či prokurátora, nech sa javí byť zásah akokoľvek protiprávny, pravdepodobne by nemal také dôsledky v sfére činnosti a výkone povolania, pretože sudca či prokurátor môžu svoju činnosť vykonávať ďalej v nezmenenom rozsahu, zatiaľ čo u advokáta to nie je možné. Reportáž mala široký ohlas verejnosti, informácia bola vnímaná negatívne a neposkytovala objektívne informácie. On požíval dobré meno a žil usporiadaným rodinným životom. Dôsledky informácií, ktoré prenikli na verejnosť znáša doposiaľ a čelí im už sám ako vdovec, bez svojej manželky M.. G. O. a to v dôsledku rapídneho zhoršenia zdravotného stavu po prezentovaní nepravdivých informácií žalovaným.

Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobu ako účastníka konania, svedkov L.. I. A., R. F., M.. M. O., S. W., L. D., A. O., A. O., N. H., O.. U. W., M.. Z. O., prehratím videozáznamu televízneho vysielania žalovaného zo dňa 12. 03. 2009 ohľadne sporného príspevku na DVD nosiči, uznesením Úradu Špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 142/08 - 45 zo dňa 19. 01. 2010, „prepisom" reportáže odvysielanej TV JOJ v hlavnom večernom spravodajstve zo dňa 08. 12. 2009 s názvom „Údajné úplatky bez komentára", výpisom z článku z denníka SME „Policajti odhalili korupciu na súde", výpisom z článku z denníka SME „V korupčnej afére z Lučenca stiahli obžalobu", Správou o činnosti Úradu špeciálnej prokuratúry za rok 2005, listom žalobcu adresovanom žalovanému zo dňa 03. 12. 2010 označeným ako „Návrh na mimosúdne konanie", oznámením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 19. 12. 2011, listom žalovaného adresovaným žalobcovi zo dňa 27. 12. 2010 označenom ako „Stanovisko k návrhu na mimosúdne konanie zo dňa 03. 12. 2010, prehratím videozáznamu televízneho vysielania žalovaného zo dňa 21. 12. 2011 ohľadne príspevku „Súd ich oslobodil" na DVD nosiči, ďalej agentúrnou správou SITA zo dňa 20. 12. 2011 zverejnenou jeden deň pred odvysielaním tohto príspevku, rozhodnutím Tlačovej rady SR č. k.4/2011 zo dňa 14. 06. 2011, odborným stanoviskom prof. MUDr. Stanislava Špánika, CSc., interná - onkologická klinika, Onkologický ústav sv. Alžbety, Heydukova 10, 812 50 Bratislava zo dňa 02. 04. 2012, prehratím videozáznamu televízneho vysielania žalovaného zo dňa 02. 01. 2012 ohľadne príspevku „Dobil svoju priateľku" na DVD nosiči, správou Slovenskej advokátskej komory Bratislava zo dňa 17. 04. 2012, Rokovacím poriadkom tlačovej rady Slovenskej republiky, ktorý bol schválený dňa 26. 02. 2009, keď zistil tento skutkový stav:

Dňa 12. 03. 2009 žalovaný v Televíznych novinách o 19.00 hod., vysielacieho času na svojom programe „Markíza" odvysielal príspevok, reportáž, v ktorej uviedol: moderátor TV: „Polícia zadržala advokáta a podnikateľa z lučeneckého okresu, ktorí podplatili svedka. Ten aj nakoniec svoju výpoveď zmenil a podnikateľa, ktorý čelil obžalobe z ublíženia na zdraví súd oslobodil"; redaktor TV: „A. M. O. mal napadnúť muža v reštaurácii a spôsobiť mu zranenia. Okresný súd v Lučenci však nemal dostatok dôkazov a rozhodol v prospech podnikateľa"; Nina Spurná: „Z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný"; redaktor TV:,,Tento verdikt sa mu podľa polície podarilo získať tým, že zaplatil svedka. Niekoľkokrát ho mal navštíviť advokát obžalovaného Jozef Malovec"; M. B. (riaditeľ Úradu boja proti korupcii): „Ako úplatok mu ponúkal 1,2 milióna Sk a nešpecifikované osobné motorové vozidlo";

redaktor TV:,, Advokát mal podľa polície svedka presne naučiť, ako má spochybniť to, čo povedal na začiatku vyšetrovateľovi a sudcovi"; Ján Packa (prezident Policajného zboru PZ): „Už aj suma ponúkaného úplatku vo výške 1,200.000,- Sk a ponúkané auto svedčí o tom, že teda evidentne mu záležalo na tom, aby z toho vyšiel úplne"; redaktor TV: „ Zamestnanci advokátskej kancelárie obvinenie Jozefa Malovca nekomentujú. Polícia tvrdí, že má dostatok dôkazov, ktoré usvedčujú advokáta aj podnikateľa. Zaoberať by sa ale mali aj výpoveďou svedka, ktorý krivo svedčil"; Jozef Gašpar (riaditeľ Úradu boja proti korupcii): „Je v predmete vyhodnocovania aj jeho konanie"; redaktor TV: „Advokát aj s podnikateľom sú teraz stíhaní väzobne, no a za to, že svedka naviedli ku krivej výpovedi im hrozí až osemročné väzenie". Žalovaný ďalej obrazom pri odvysielaní tohto príspevku, tejto reportáže uviedol opakovane zábery nám sídlo advokátskej kancelárie žalobcu, na detail profesijného označenia advokátskej kancelárie s uvedením celého mena, priezviska, profesie žalobcu.

K okolnostiam odvysielaného príspevku, reportáže žalobca sa vyjadril tak, že uvedeným konaním žalovaný významne zasiahol do jeho práv a právom chránených záujmov, nakoľko v tomto období pôsobil ako advokát so sídlom svojej advokátskej kancelárie v Lučenci, kde i nateraz takto pôsobí. Svoje dobré meno si budoval za roky svojej praxe, pričom je nemysliteľné, aby ktokoľvek do jeho dobrého mena ako advokátka zasahoval. Spojenie jeho osoby ako advokáta s trestnou činnosťou je neprijateľné a to predovšetkým s poukazom na zásadu prezumpcie neviny. Rozhodne nemôže byť v súlade s jeho záujmami, aby celé jeho meno, pracovisko a postavenie bolo niekoľkokrát vyslovené v tomto príspevku, v tejto reportáži v spojení s trestnou činnosťou. Bol názoru, že žalovaný mal morálnu povinnosť jeho meno neuviesť, prípadne sa len obmedziť na iniciálky mena a už v žiadnom prípade nemožno tolerovať zábery pri reportáži na sídlo jeho advokátskej kancelárie a tabuľku s jeho profesijným označeným ako advokáta. Poukázal na to, že jeho trestné stíhanie, ktorého sa týkala predmetná reportáž bolo právoplatne zastavené z dôvodu, že bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo. Ďalej doplnil, že vo veci bol vzatý do väzby dňa 04. 03. 2009, prepustený bol z väzby po 12 dňoch a to na základe príslušného súdneho rozhodnutia. Predmetná reportáž bola odvysielané v čase, keď bol vo väzbe. Po prepustení z väzby bolo naďalej voči nemu vedené trestné stíhanie. Poukázal však na tú skutočnosť, že celý prípad bol postavený voči jeho osobe na základe výsluchu svedka, agenta M. W., avšak je pozoruhodné, že od začiatku trestného stíhania a dokonca ešte pri odposluchoch, keď komunikovali s agentom orgány polície, bolo jednoznačne preukázané, že sa jedná o osobu, ktorá trpí duševnou chorobou, schizofréniou a to už 15 rokov, ktorú okolnosť doložil v rámci svojej sťažnosti proti vzatiu do väzby. I napriek týmto skutočnostiam orgány činné v trestnom konaní sa do dnešného dňa, teda ani do rozhodnutia o zastavení trestného stíhania touto skutočnosťou nezaoberali, ale zastavili trestné stíhanie z dôvodu, že sa skutok nestal. Ďalej poukázal na to, že príspevok bol odvysielaný v hlavnom vysielacom čase, teda zámerne v tom čase, keď uvedenú televíznu reláciu sledovalo najviac ľudí. On sa dozvedel o odvysielaní tejto relácie potom, ako bol prepustený z väzby, keď ho o tom informovala predovšetkým jeho rodina, známi a príbuzní.

Prostredníctvom svojho právneho zástupcu doplnil, že celú reportáž považuje za neobjektívnu a to bez ohľadu na výsledky vyšetrovania, pretože v čase jej odvysielania žalovaný tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť ešte len výsledkom trestného konania ohľadne toho, kto a aký skutok spáchal, pričom z reportáže jednoznačne vyplýva, že nebola dodržaná ani tzv. „povrchná zásada prezumpcie neviny", použitím podmieňovacieho spôsobu, alebo odkazom, že „pravdepodobné je", alebo nejakým podobným spôsobom. Je zrejmé, že informácie z reportáže prostredníctvom televízneho vysielania žalovaného sa dostali do určitého okruhu, ktorý je vzhľadom k tomu, že sa jedná o žalovaného pomerne široký, a teda bola zasiahnutá informáciami odvysielanými v tejto televíznej reportáži nielen jeho sféra rodinná a blízkych známych, ale aj sféra odborná a celá široká slovenská verejnosť. V nepochybnom rade bola zasiahnutá celá sféra advokátov, ako aj jeho bývalých kolegov na Okresnom súde v Lučenci, nakoľko z titulu svojej pôsobnosti ako advokát a z titulu svojej predchádzajúcej pôsobnosti ako predseda Okresného súdu Lučenec požíval dobré meno v týchto kruhoch, ktoré si približne za 40 rokov praxe vydobil svojou prácou a svojím doterajším pôsobením, pričom konštatovanie, že spáchal konkrétny trestný čin, čo vyplýva z predmetnej reportáže považoval za predčasné, nezodpovedné, zavádzajúce a nehodné mena, ktoré žalovaný na trhu požíva. Žalovaný priniesol veľmi rýchlo informácie o tom, že podľa jeho tvrdení spáchal určitý trestný čin, takisto si dal námahu, aby vycestoval až do Lučenca a nasnímal obrazovú podobu sídla jeho advokátskej kancelárie, čo nemožno považovať jednoznačne za ilustračný záber, avšak pokiaľ došlo k zastaveniu trestného stíhania, tu už žalovaný nemal žiadnu snahu o tejto skutočnosti ďalej informovať, nie to sa mu minimálne ospravedlniť a uviesť na pravú mieru skutočnosti uvádzané v jeho reportáži v roku 2009. Dnes v jeho pozícii sa môže ocitnúť ktorýkoľvek advokát,

právnik, sudca, alebo iná osoba závislá na svojom dobrom mene, ktoré jediné jej garantuje schopnosť pracovať, zarábať, podnikať nehovoriac o zložke ľudskej dôstojnosti súkromia, keď je nesporné, že takýto zásah vyvolá dôsledky u každej osoby, ktorá by sa ocitla na jeho pozícii. Zásah v relácii smeroval voči nemu ako advokátovi, teda ako osobe právne znalej, keď sa nemohol a nemal ako účinne brániť proti tomuto zásahu v tomto čase, nakoľko bol vzatý do väzby. Žalovaný tieto informácie vypátral „na vlastnú päsť", keď chcel priniesť senzáciu do svojho spravodajstva. Samotná skutočnosť o tom, že informoval, že spáchal trestný čin, zanechala hlbokú stopu u jeho manželky, ktorá v tomto čase pôsobila ako notárka v Meste Lučenec, u jeho synov, vnukov a ďalšej širšej rodiny, ktorá žije v okolí Lučenca. Druhou kategóriou, ktorá bola týmito informáciami žalovaného zasiahnutá, sú jeho bývalí kolegovia, sudcovia, ktorí ho vnímali ako človeka profesijne sa toho času živiaceho advokáciou, dodržiavajúceho etické princípy výkonu povolania advokáta a rešpektujúceho jednu zo základných zásad trestného konania a to prezumpciu neviny. Ďalšou kategóriou, ktorá bola zasiahnutá v jeho okolí sú advokáti, kolegovia súčasní. Treťou skupinou sú jeho klienti, ktorí v dôsledku týchto zverejnených informácií s ním ďalej spolupracovať nemienili, keď doteraz pociťuje, že mu je dávané najavo a to aj na iných súdoch, alebo v iných okruhoch, že je spájaný s trestnou činnosťou bez ohľadu na to, že sa skutok nestal, pre ktorý sa viedlo trestné konanie. Samotná skutočnosť a obsah trestného stíhania bol známy len jemu a rozhodne nie širokej laickej verejnosti a preto ujma, ktorá mu vznikla odvysielaním reportáže žalovaného je neodvrátiteľná a neodstrániteľná, pričom k jej zmenšeniu neprispel ani samotný žalovaný tým, že by sa mu bol akýmkoľvek spôsobom ospravedlnil a objektivizoval skutkový a právny stav vo veci, v ktorej priniesol prvotné informácie. Jeho dôstojnosť bola znížená vo väčšej miere ak bežného občana SR a to práve preto, že do tejto vážnosti je potrebné pričítať jeho spoločenské postavenie a postavenie jeho najbližšej rodiny. Zásah žalovaného do jeho osobnostnej sféry je o to významnejší, že bol nepravdivý, hoci aj pravdivý zásah môže naplniť znaky práva na ochranu osobnosti, avšak jeho nepravdivosť len podčiarkuje absurditu správania sa žalovaného, nakoľko žalovaný sa doteraz nepoučil a pravdepodobne ani tento prípad ho nepoučil o tom, ako sa má stavať k prezumpcii neviny. Preto považoval za porušenie všetkých morálnych noriem správania sa, ak bolo uvedené celé jeho meno a priezvisko, obrazový záznam jeho advokátskej kancelárie spolu s tabuľkou profesijného označenia v čase, keď nebolo isté, aký bude výsledok trestného stíhania, nehovoriac o tom, že v prípade negatívneho výsledku trestného stíhania sa jedná o neželanú publicitu. Jeho ujma, ktorá týmto zásahom mu bola spôsobená je znásobená tým, že zasiahla do jeho osobnosti, zasiahla do jeho súkromia, do jeho dobrého obchodného mena ako advokáta, dobrého mena ako fyzickej osoby. Nemôže sa už z tohto pohľadu domôcť toho, aby reportáž už nikdy nebola odvysielaná, pretože tento krok je nezvratný, keď potom jediným možným nárokom je to, aby sa odstránili následky, ktoré žalovaný predmetnou reportážou vyvolal. Preto žalobou žiada ospravedlnenie, a ako satisfakciu úhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000,- €. Táto zodpovedá jeho postaveniu v spoločnosti, postaveniu v profesných kruhoch, zodpovedá ujme, ktorú utrpel v dôsledku odvysielanej reportáže a ktorú pociťuje i v dôsledku toho, že klienti v okolí Lučenca vedomí si odvysielanej reportáže nesmerujú za ním, ako to bolo pred odvysielaním tejto reportáže. Aj porovnaním judikatúry v obdobných veciach, kedy dokonca nešlo ani k dezinformácii o spáchaní trestného činu, ale išlo o tzv. „bulvárne informácie", táto suma približne zodpovedala jeho nárokom uplatneným v tomto konaní. Osobitne zdôraznil skutočnosť, že zdravotný stav jeho manželky sa po odvysielaní reportáže rapídne zhoršil a žiaľ jeho manželka už nežije. Zastáva názor, že aspoň čiastočná satisfakcia vo forme rozhodnutia súdu môže zapôsobiť u jeho klientov, teda existujúcich klientov, ktorí mu verili a ostali pri ňom, veriac v to, že právne služby im poskytne osoba nevinná.

Podľa uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č.k. VII/2 Gv 142/08 - 45 zo dňa 19. 01. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02. 02. 2010 trestné stíhanie vedené voči žalobcovi ako obvinenému a stíhanému pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona a návod na zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 21 ods. 1 písm. b), § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona bolo zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo, keď išlo o zastavenie trestného stíhania vedeného proti žalobcovi, ktoré sa týkalo spornej reportáže.

Žalobca listom zo dňa 03. 12. 2010 požiadal žalovaného v dôsledku zásahu odvysielanou televíznou reportážou do jeho práva na ochranu osobnosti, o písomné ospravedlnenie sa voči jeho osobe, ktoré však považoval, za nedostatočne primerané a postačujúce vzhľadom na povahu a intenzitu spôsobenia nepriaznivého následku do jeho osobnostnej sféry v dôsledku odvysielanej reportáže a preto súčasne

žiadal aj o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to vo výške najmenej 50.000,- €, lebo len takto podľa neho možno docieliť satisfakčnú funkciu priznania náhrady nemateriálnej ujmy zodpovedajúce vyváženie a zmiernenie vzniknutej nemajetkovej ujmy postihnutím jeho osoby. Súčasne mu dal na vedomie, že v opačnom prípade sa bude svojho práva domáhať súdnou cestou.

Žalovaný na tejto list žalobcu reagoval svojim listom zo dňa 27. 12. 2010, v ktorom uviedol, že má za to, že všetky informácie z príspevku pochádzali z oficiálneho zdroja, teda z tlačovej besedy riaditeľa Úradu boja proti korupcii a policajného zboru a policajného prezidenta. Všetky informácie teda pochádzajú od oficiálnych zdrojov ako je zrejmé aj z videozáznamu, pričom išlo o tvrdenia polície, ktoré uviedol v príspevku v podmieňovacom spôsobe. Zábery na advokátsku kanceláriu bol i zhotovené v momente, keď sa snažil dať priestor aj druhej strane a skontaktovať sa s jeho právnym zástupcom, keďže v tom čase bol v policajnej cele. Napriek tejto snahe sa to nepodarilo, no snahu poskytnúť priestor druhej strane sa snažil ilustrovať zábermi na navštívenú advokátsku kanceláriu. Zverejnenie jeho plného mena v prípade neho ako advokátka obvineného z korupcie považoval za konanie vo verejnom záujme a to napriek tomu, že advokát síce nie je považovaný za verejného činiteľa, no v prípade, ak existuje podozrenie, v ním zobrazenom príbehu už aj obvinenie z korupčného skutku, ktoré umožňuje vysloviť podozrenie, že sa advokát snažil zvrátiť spravodlivý súdny proces korupciou, považoval odvysielanie a zverejnenie takejto informácie za konanie vo verejnom záujme. V predmetnom prípade je možné považovať súdny spor a podozrenie z jeho ovplyvňovania za snahu o obmedzenie fungovania spoločenských inštitúcií, ale aj za snahu o narušenie morálky a základných spoločenských hodnôt. Aj preto pristúpil k zverejneniu jeho plné mena. Ďalej v liste uviedol, že ku korupčným deliktom advokátov prikladá zvýšenú mieru pozornosti aj štát, ktorý sa už dlhšiu dobu snaží práve za takéto skutky zaviesť nulovú toleranciu. Tiež ďalej uviedol, že chápe skutočnosť., že jeho obvinenie bolo neskôr zrušené, no médiá sa len veľmi ťažko a zdĺhavo dostávajú k negatívnym rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní. V prípade, že by ho bol kontaktoval a túto skutočnosť mu riadne tlmočil, nemal z pohľadu vysielateľa žiaden problém túto novú skutočnosť opätovne prehodnotiť a odvysielať. Čo sa týka uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,- €, k tomu uviedol, že v jeho požiadavke absentuje riadne a nevyvrátiteľné odôvodnenie tohto finančného nároku. Mal za to, že žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, aká ujma mu bola reálna spôsobená, resp. akým spôsobom bola jeho povesť reálne poškodená. Vzhľadom na tieto skutočnosti považoval jeho návrh na uzavretie mimosúdnej dohody v rozsahu, ako žalobca považoval za neopodstatnený.

Svedkyňa L.. I. A. k predmetu sporu uviedla, že so žalobcom sú priatelia, sú rodinnými priateľmi, poznajú sa už dávno, už ich rodičia boli priatelia. Počas vysokej školy pracovala s kolegyňou, ktorej manžel bol prokurátorom a teda spolupracoval so žalobcom. Televíznu reportáž odvysielanú v televízii Markíza dňa 12. 03. 2009 týkajúcu sa žalobcu nevidela. Kolegyne, známi jej však telefonovali ohľadne tohto prípadu, čo sa vlastne deje. Pýtali sa jej, či niečo o tom vie, teda čo sa deje v tejto rodine. Nepovedali jej však, čo bolo odvysielané, takže nevedela reagovať na to, čo bolo odvysielané, lebo to nevidela. V tejto súvislosti jedna otázka ich známych bola taká, že či žalobca nepracuje a že či nemá ani svoju firemnú tabuľu na dome, keď to bežala skontrolovať, firemná tabuľa však na dome bola. Jej sa všetci pýtali, čo sa deje, ale ona sa na to nemohla opýtať ani svojej priateľky, teda manželky žalobcu, keďže bola v takom stave, v akom bola a nepýtala sa na tieto okolnosti ani u žalobcu. Jej vzťah po týchto udalostiach sa nezmenil ani k žalobcovi, ani k jej manželke, bolo to tak, že si vzájomne museli pomáhať. Osobu žalobcu vníma tak, že je to človek priateľský, kamarátsky, obidvaja manželia, teda žalobca i jeho už toho času nebohá manželka boli 200 % ľudia, či už sa týka ich manželstva, či už odbornosti, poradenstva. Nemá žiadnu vedomosť o tom, že by okrem televízie Markíza i napríklad televízia JOJ vo svojej hlavnej relácii odvysielala nejaké informácie o žalobcovi. Nemala vedomosť o tom, čo bolo predmetom kauzy, ktorá bola odvysielaná Markízou .Na telefonáty, ktoré dostávala od ľudí po odvysielaní relácie reagovala tak, že povedala, že o tom nevie a že neverí, že by žalobca v takýchto nejakých problémoch bol obvinený. Žalobcu si váži.

Svedkyňa R. F. k predmetu sporu uviedla, že bola v rodinnom vzťahu s manželkou žalobcu, bola jej sesternicou. So žalobcom sa stretávajú, zaujímajú sa s o seba a to aj po smrti jeho manželky. Aj osobne sa náhodne stretávajú. Jej vzťah k žalobcovi je teraz taký, že si ho vysoko váži. Televízne noviny odvysielané v TV Markíza dňa 12. 03. 2009 a reportáž týkajúcu sa žalobcu videla. Potom, čo videla túto reláciu dostala šok a to z toho dôvodu, že nevedela, čo sa robí, o čom je reč, v relácii bol menovaný celý titul žalobcu, ukazovali tam jeho tabuľu na kancelárii. Tiež počula, že ho za niečo zatkli. Vyhodnotila túto

reportáž ako „hrom z jasného neba", neverila, že niekto môže byť takto uvedený do médií bez bližšieho vysvetlenia a udania, čo sa vlastne stalo. Manželka žalobcu, jej sesternica bola veľmi obľúbená, mala veľmi dobré meno. Malovcovci pracovali pôvodne na súde, žalobca bol predsedom súdu dlhšie roky. Ich meno v Lučenci, v malom meste bolo zapísané v dobrom, nič o nich nebolo negatívne. Odvysielaná relácia vyvolala na ňu otázky od známych, od susedov, bolo to nepríjemné. Žalobca nebol doma, ale manželky žalobcu po odvysielaní relácie sa na to opýtala, manželka žalobcu bola veľmi zúfalá, sama nevedela, čo sa robí, jej čestná povaha to veľmi ťažko znášala, teda odvysielanie relácie. V žiadnych iných médiách nevidela, ani nečítala žiadne ďalšie informácie o žalobcovi. Ani v televízii nevidela žiadnu inú reportáž týkajúcu sa žalobcu. Jej vzťah sa k žalobcovi, ani k jeho rodine po odvysielaní tejto reportáže nezmenil, žalobca je veľmi ústretový, dobrý človek. Má k nemu taký istý vzťah, ako pred odvysielaním relácie, plne mu dôveruje. Tomu, čo bolo odvysielané v predmetnej reportáži neverila, a neverí tomu ani dodnes. Neverila informáciám, ktoré boli v reportáži odvysielané o žalobcovi. Lučenec je malé mesto a ako všade, ľudia sú v ňom takí, že niektorí sa aj tešia takýmto problémom, pustia si fantáziu pekne rozširovať a potom z toho vznikajú nepravdivé, nepekné obvinenia. Deti, vnúčatá žalobcu to museli veľmi ťažko znášať. Čo sa týka predmetnej reportáže, boli v nej také zábery, že tam ukazovali na kanceláriu žalobcu na jeho tabuľu s menom „JUDr. Jozef Malovec". Presné znenie komentára v relácii si nepamätala, ale v relácii bolo uvedené celé meno žalobcu v súvislosti s podplácaním svedka, že ho navádzali na nejakú krivú výpoveď, presné znenie si už nepamätala. Podobizeň žalobcu v relácii nebola zverejnená. Nevie, o akú kauzu išlo, ktorá bola predmetom reportáže, keď uviedla ďalej, že neverí, že by takéto niečo bolo, jej to hneď pripadalo vykonštruované. Samozrejme v čase odvysielania relácie mala kontakt s manželkou žalobcu a od nej vedela, že je žalobca vo väzbe. O žiadnych viacerých opakovaných trestných stíhaniach žalobcu korupčného charakteru nevedela, nepočula, teda až do tejto reportáže, ani ľudia o ničom takom do tohto času nehovorili.

Svedok M.. M. O. k sporu uviedol, že je advokátom a žalobca je jeho kolegom. Pôsobia ako advokáti v jednom meste, avšak nemajú spoločnú advokátsku kanceláriu. Poznajú sa asi od roku 2003, stretávajú sa však len v rámci pracovných vzťahoch, teda ako kolegovia, keď zastupujú rôznych klientov, či už v trestných veciach, alebo v civilných veciach. Ako rodiny sa nenavštevujú. Žalobcu pozná ako seriózneho kolegu, keď sa dohodnú na určitých veciach, žalobca to vždy dodržal. Svoj vzťah k nemu hodnotil ako pozitívny. Predmetnú reportáž o žalobcovi odvysielanú v televíznych novinách TV Markíza videl. Táto reportáž už aj „z profesionálnej deformácie" vyvolala u neho pohoršenie z hľadiska toho, ako v nej boli prezentované určité veci. Napríklad odznelo tam plné meno žalobcu a tiež, že niečo žalobca konkrétne spravil, teda že sa dopustil nejakého trestného činu, potom tam bola zverejnená tabuľka advokátskej kancelárie žalobcu, keď to vyznelo tak, ako by to bola jasná, istá vec, že sa to takto stalo. Jeho vzťah k žalobcovi sa po odvysielaní tejto reportáže nezmenil, keďže žalobcu pozná ako človeka, tak tej reportáži neuveril. Potom, ako videl túto reportáž, tak asi na druhý deň mu manželka hovorila, že sa o tom píše aj na „teletexte", tak si to prečítal. Ďalšie informácie po odvysielaní tejto reportáže a po prečítaní na „teletexte" o žalobcovi už nevidel, ani nečítal v iných médiách. On sám tejto reportáži neuveril, ale iní ľudia, ktorí nepoznali žalobcu ako kolegu, ale poznali ho ako advokáta pôsobiaceho v Lučenci, mohli tomu uveriť. Aj jeho klienti sa ho pýtali v súvislosti s touto reportážou, či je niečo pravda na tom, čo bolo odvysielané v tejto reportáži, alebo nie. Podľa jeho subjektívneho názoru takáto reportáž je spôsobilá narušiť dobré meno osoby, o ktorej je takáto reportáž a u žalobcu určite išlo aj o poškodenie jeho dobrého profesného mena. Pokiaľ vypovedal, že v TV Markíza v reportáži nebola odvysielaná pravda, k tomu doplnil, že v reportáži to vyznelo tak, že „spáchal, spravil, alebo dopustil sa, teda niečo v tom zmysle", on má však za to, že u nás platí prezumpcia neviny, preto záver o tom, či žalobca niečo spáchal, alebo nespáchal môže urobiť jedine súd. Z relácie vyznelo to, ako keby bolo jasné, že žalobca spáchal konkrétny trestný čin. Pamätal si, že tam malo ísť o nejaké ovplyvňovanie svedka. V čase odvysielania reportáže mu nebolo známe, že žalobca je vo väzbe. Nebol si istý, či táto skutočnosť vyplynula z reportáže. Pokiaľ sa jeho klienti dožadovali odpovede ku kauze odvysielanej v TV Markíza, týkali sa len jej, žiadnych iných vecí sa netýkali. Mal vedomosť o nejakých trestných stíhaniach, v ktorých figuroval žalobca, ale predtým, ako bola odvysielaná táto reportáž a o iných. Dozvedel sa o nich z „teletextu" a potom v rámci rozprávania sa s kolegami. Pokiaľ ide o predchádzajúce trestní stíhania žalobcu, ako tieto mali vplyv na postoj klientely k žalobcovi, to nevedel posúdiť, lebo v tomto čase bol advokátskym koncipientom, ako advokát pôsobí od roku 2006, čo sa týka predmetnej kauzy, ktorá bola odvysielaná v TV Markíza, k tomu uviedol, že vo veciach, kde súd ustanovil za obhajcu žalobcu, tak bol ustanovený za náhradného obhajcu, keď tiež potom, ako bolo ukončené zastúpenie žalobcom, niektorí jeho klienti sa obrátili o pomoc na neho, teda klientov, ktorých zastupoval na základe plnej moci žalobca prevzal on v dôsledku tých skutočností, že došlo k ukončeniu zastupovania. na základe plnej moci. Aké pohnútky mali

klienti žalobcu, u ktorých došlo k ukončeniu zastupovania žalobcom na základe plnej moci, teda či ich žalobca nemohol ďalej zastupovať, alebo títo klienti stratili voči nemu dôveru, to nevedel uviesť. Žalobca nemohol zastupovať ďalej týchto klientov, keďže bol vo väzbe, nemohol reálne vykonávať advokáciu, či už v trestných, alebo v civilných veciach. Ako dlho trvalo toto obdobie, to nevedel uviesť. Ďalej uviedol, že sekretárka od žalobcu sa s ním spojila, že do jej kancelárie chodili klienti, ktorí už nechceli, aby ich žalobca zastupoval a že chcú iné právne zastúpenie a teda či by ich nezobral a že je to z dôvodu tej medializácie.

Svedok S. W. k predmetu sporu uviedol, že žalobcu pozná ako starý Lučenčan, pozná ho vyše 40 rokov. Spolu sa vidia málo, ale kontaktujú sa, sú v podstate susedmi. Kontaktujú sa, keď treba jednému, alebo druhému pomôcť. Jeho vzťah k nemu je normálny. Reláciu odvysielanú TV Markíza v televíznych novinách o žalobcovi videl. Relácia vyvolala v ňom to, že ho to trošku aj rozčúlilo, pretože žalobcu pozná niekoľko rokov, tento bol mu nápomocný v trestných veciach, keď bol požiadaný o poradenstvo aj v oblasti firemnej, keďže je podnikateľom. Najhoršie bolo to, že v relácii bolo uverejnené „JUDr. Malovec", pričom doplnil, že „dobre, že mi oči nevypadli, keď som to videl, ja som tomu nechcel veriť". Nechcel veriť tomu, že zverejnia takto človeka už bez ohľadu na to, či ho odsúdia. Keď to takto bolo zverejnené, minimálne 50 % ľudí žalobcu pozná v meste, on ako podnikateľ sa kontaktuje s ľuďmi na rôznych miestach, v rôznych kruhoch, všade sa to spomínalo. Pýtali sa ho, či o tom niečo nevie, že je blízko, on však z toho bol sám prekvapený. Brali ho za trestanca, pretože tak to bolo povedané „v televízore". Urobili samozrejme zlé meno. Jeho vzťah po odvysielaní tejto reportáže sa k žalobcovi nezmenil, nakoľko vedel, že to bude len blamáž, že ho dali len do takého svetla. Veľa ľudí ho pozná, tak sa hovorilo: „jemu sa dám obhajovať, teda takému trestancovi?". Keď takéto slová lietajú, tak je to už aj posmech. Jeho vzťah po odvysielaní tejto reportáže sa k žalobcovi nezmenil, pretože ho pozná dlhé roky. Nechcel tomu ani veriť, čo povedali v reportáži, nešlo mu to nijako do hlavy, teda ako to mohli takto opísať. Ďalšie informácie o žalobcovi v súvislosti aj s prípadnými inými kauzami z iných médií nemal. Reportáži nechcel veriť, bolo tam vypísané všetko, meno, bolo tam všetko vyfotené, jasne tam bolo uvedené, že ide o trestný čin, teda že žalobca spáchal trestný čin. Pred odvysielaním reportáže počul „choďte za Jožkom, je dobrý právnik", potom to však už zaniklo. Žalobcu si váži. Po odvysielaní reportáže nechcel veriť tomu, čo tam bolo uvedené. O tom, že je žalobca trestne stíhaný sa dozvedel len vtedy, keď to „vybuchlo", dovtedy o tom nič nepočul.

Svedkyňa L. D. k sporu uviedla, že je zamestnankyňou žalobcu, pracuje u neho ako administratívny pracovník od roku 1992 a to stále. So žalobcom majú vzťah čisto pracovný. Predmetnú reportáž videla. Bolo to negatívne voči kancelárii, voči pracovníkom kancelárie, voči rodine žalobcu, voči spolupracovníkom, kolegom žalobcu. Keď videla reportáž, bola v tom, že sa nezakladá na pravde obvinenie, čo uviedla televízia Markíza. Osobne tomu neuverila, pretože so žalobcom pracuje a vedela a vie, ktorého spisu sa predmetná vec týkala. V kancelárii pracujú len oni dvaja a cez jej ruky prechádzajú všetky spisy. Osobne teda informáciám odvysielaným v tejto relácii neuverila. Po odvysielaní relácie sa však zmenilo to, že klienti začali chodiť do advokátskej kancelárie vypovedávať plnú moc a to základe reportáže v televízii Markíza. Vedelo o tom veľa ľudí. Jej osobne sa stalo, že prišli klienti do advokátskej kancelárie po odvysielaní tejto reportáže, vypovedali plnú moc a bolo to v niekoľkých prípadoch, nie v jednom, pričom sa stalo, že povedali aj doslova tak „že videli reportáž v TV Markíza, kde bol pán doktor Malovec obvinený z trestného činu a že vypovedajú plnú moc". Pred odvysielaním tejto reportáže za ňou ako pracovníčkou advokátskej kancelárie nikto nebol z televízie Markíza, aby sa prípadne vyjadrila k tejto veci.. O snímaní advokátskej kancelárie televíziou Markíza jej hovorili susedia. Ona osobne pri tomto snímaní nebola. Susedia jej ironicky hovorili, že budú v televízii. Jej vzťah po odvysielaní reportáže v televízii Markíza sa k žalobcovi nezmenil, naďalej pracuje v jeho advokátskej kancelárii. So žalobcom mimo pracovnej úrovne sa nestretávajú, a ani sa nestretávali. Po odvysielaní reportáže veľa ľudí, známych jej volalo, zastavovalo ju a pýtalo sa, či zostane naďalej pracovať v advokátskej kancelárii, tiež jej hovorili, že údajne to nevyzerá dobre. Väčšinou to boli kolegovia zo súdu, z prokuratúry, čo sa jej na to pýtali. Nevedela uviesť isto, ale ešte „toto" bolo uvedené aj nejakých novinách, kde tiež bolo uvedené plné meno žalobcu, teda ohľadne tohto prípadu. Nevedela uviesť, o aké noviny išlo, bolo to už dávno. Žalobca sa stále pohybuje vo svojich kruhoch, teda v právnických kruhoch. Je bývalý predseda súdu, jeho manželka bola tiež advokátka, sudkyňa na Okresnom súde v Lučenci a keď sa stal žalobca predsedom okresného súdu, tak išla pracovať ako notárka. Pohyboval sa viac-menej v týchto kruhoch a stále sa aj pohybuje v týchto kruhoch, má veľa známych. Myslí si, že táto reportáž zanechala dôsledky na dobrom mene žalobcu vo vzťahu k tejto spoločnosti, ktorú uviedla. Veľa „spisov" od nich odišlo, žalobca bol predsedom súdu, tak ho veľa ľudí vyhľadávalo, mal veľmi dobré meno, aj so svojou

manželkou, reportáž zanechala neblahé dôsledky, veľa „spisov" odišlo. Tiež ľudia hovorili o žalobcovi tak, že bohužiaľ už nemá také meno, ako mal, a preto sa jej aj pýtali, či zostane u neho aj naďalej pracovať. V prepočte ročne mávali okolo 70-80 spisov, teraz je to 30-34 spisov ročne, teda do 40 spisov ročne. Pokiaľ uviedla, že reportáž z TV Markíza bola negatívna voči pracovníkom, rodine, kolegom, myslela to tak, že negatívna bola na zamestnancov súdu, prokuratúry, „vyšetrovačky", negatívna bola v tom zmysle, že tomu nikto neveril, pretože žalobcu veľa ľudí pozná. Čo sa týka hospodárskej krízy, ktorá začala od roku 2008, k tomu uviedla, že kto má problémy, tak si právnika vyhľadá, i keď iste aj kríza sa odzrkadlila počtovo na klientele žalobcu. V čase, keď bola odvysielaná reportáž, vedela, že žalobca je vo väzbe a vedela, že aj prečo, v Markíze uviedli, že spáchal trestný čin. Či bola žalobcovi pozastavená z advokátskej komory advokátska činnosť, k tomu uviedla, že si nie je istá. Spisy sa však odovzdávali JUDr. Mochnackému, ktorý bol poverený na túto dobu ako advokát generálnou plnou mocou na zastupovanie žalobcu. Takáto situácia bola aj predtým, asi to bolo v roku 2005, keď vtedy agendu za žalobcu vybavoval JUDr. T., advokát z Lučenca. Žalobca bol opakovane vo väzbe počas výkonu advokácie. Prvýkrát, keď sa to stalo a keď zastúpenia vo veciach prevzal JUDr. T., nebolo to také vypuklé, ako keď Markíza odvysielala predmetnú reportáž. Reportáž odvysielanú TV JOJ nevidela. Žalobcu si váži, je jej zamestnávateľom a je to dobrý človek. Jej postoj po odvysielaní reportáže v TV Markíza sa k žalobcovi nezmenil. Po odvysielaní reportáže v TV Markíza sa tiež stávalo, že prichádzali do advokátskej kancelárie klienti, nosili vypovedanie plnej moci a žiadali si „spisy" späť, tiež si žiadali vrátiť poskytnuté zálohy na zastupovanie. Tržby sa teda znížili po odvysielaní reportáže v TV Markíza.

Svedok A. O. k sporu uviedol, že žalobca je jeho otcom. Čo sa týka reportáže odvysielanej v TV Markíza, ktorá sa týkala jeho otca, tú videl. Otec v tomto čase nebol doma, bol vzatý do väzby. Bolo to povedané aj v reportáži. Keď reláciu videl, v tomto čase žil ešte s rodičmi v spoločnej domácnosti, reláciu videla aj jeho, toho času už nebohá mama. Keď pozerali televízne noviny a začala tá reportáž, tak si mysleli, že otca už odsúdili, lebo tak to vyznelo. Bolo zverejnené celé jeho meno, dvere do domu, kde má kanceláriu, tiež bola zverejnená jeho advokátska tabula, čo je nad dverami. Ako odznela reportáž, na druhý deň ľudia v práci sa ho pýtali, či je otec odsúdený a na ako dlho. On im hovoril, že nie je odsúdený, ľudia sa na to „poškŕňali". Nevedel, čo si má myslieť o tom, čo bolo uvedené v reportáži. Mama však na to reagovala veľmi zle, plakala, triasla sa. Nikto z televízie však za nimi neprišiel opýtať sa na ich stanovisko, aby to mohli vyvrátiť. Nestalo sa tak ani pred odvysielaním reportáže, ani po odvysielaní reportáže. Vzťah k otcovi má dobrý aj po odvysielaní tejto reportáže, aj pred odvysielaním reportáže mal s otcom dobrý vzťah, jeho vzťah sa k nemu nezmenil. Po odvysielaní tejto reportáže ďalšie reportáže v televízii nesledoval, po jej odvysielaní bolo to nepríjemné, ľudia sa na nich dívali tak, že niektorí známi odvracali pohľad, keď ho stretli, alebo ho pozorovali, keď bol napríklad na káve. Po odvysielaní tejto reportáže sa už v žiadnych médiách nestretol s tým, čo by sa dotýkalo jeho otca. Po odvysielaní reportáže v TV Markíza čisto rodinné vzťahy sa v ich rodine nezmenili, zmenil sa však ,,klientelizmus", čo sa týka u nich v záložni, keďže pracuje v záložni v Lučenci ako vedúci. Tiež nastala zmena klientely i u otca po odvysielaní tejto reportáže, povedala mu to mama, povedala mu, že otec má málo klientov. Po odvysielaní reportáže nikto sa k nim a k ich rodine nesprával vyslovene nepriateľsky, ale boli tam pohľady, pošuškávanie. Dá sa povedať, že Lučenec s tým žil, na každom rohu sa o tom rozprávalo. Odvysielanie reportáže uškodilo veľmi otcovi, lebo mal menej práce. V relácii to bolo odvysielané tak, že otec to spáchal, myslel si, že tak ako to bolo odvysielané, že otec to spáchal. Podľa neho nie je možné napraviť nijakým spôsobom vzťah spoločnosti k jeho otcovi po odvysielaní tejto reportáže. Z reportáže pochyboval, že je otec nevinný, nevedel, čo si má o tom myslieť. Za akých okolností bol otec vzatý do väzby, to si nepamätal. Nevie dôvody, prečo otec išiel do väzby. On po odvysielaní reportáže sa nekontaktoval na redakciu s požiadavkou napríklad o opravu, alebo s akoukoľvek inou požiadavkou ohľadom tejto reportáže. Skutočnosť, že otec bol vzatý do väzby a je trestne stíhaný nepôsobila na neho dobre, mama to znášala veľmi zle. Mal vedomosť o tom, že otec je stíhaný trestne aj v inej trestnej veci a to od roku 2004, ale vôbec to nebolo medializované ako všetko toto. Nakoniec otec bol oslobodený. Tieto skutočnosti sa odrazili na zdravotnom stave obidvoch rodičov. Otca si však váži.

Svedok A. O. k sporu vypovedal, že je synom žalobcu. reportáž odvysielanú v TV Markíza ohľadne otca videl. Po odvysielaní reportáže zostal šokovaný, pretože bol presvedčený o nevine svojho otca. Z reportáže zostal prekvapený v tom ohľadne, že tam počul celé meno otca, ako aj to, že spáchal trestný čin. Myslel si, že snáď bol odsúdený v nejakom ,,super rýchlom trestnom konaní". Všade však platí prezumpcia neviny a pokiaľ nie je niekto odsúdený, tak by sa nemalo uvádzať celé jeho meno. V reportáži tiež videl záber na bránu otcovej kancelárie a detailný pohľad ne menovku, vývesný štít advokátskej kancelárie, kde bolo napísané meno otca, titul otca. Po odvysielaní reportáže si musel vymeniť telefónne

číslo preto, lebo mu stále niekto volal a on nemá rád falošných ľudí, lebo mu hovorili, ako im je to ľúto. Nie všetci to mysleli úprimne. Matka reagovala na to tak, že sa z toho zrútila. Vážne ochorela, následne zomrela a i keď netvrdil, že je to spojené práve s týmto, ale určite jej to dopomohlo. Spúšťacím mechanizmom mohol byť stres, čo povedal aj lekár, ktorý sa o ňu staral. Reakciu po reportáži pocítil aj on a to poklesom klientov u neho v záložni, v autobazáre. Na jeseň musel autobazár zavrieť. Matka sa i po tejto udalosti držala, do práce chodila pekne upravená, ale z roboty išla rovno domov a nenavštevovala sa so známymi, s ktorými sa stretávala predtým, teda pred reportážou. Vzťah rodiny po odvysielaní tejto reportáže sa k nim nezmenil. Majú pomerne úzku rodinu. Len jeho bývalý svokor, s ktorým nemá dobré vzťahy sa pred jeho synom vyjadril, že nech „otec zhnije v base". Čo sa týka iných informácií ohľadne otca v súvislosti s nejakými inými kauzami uviedol, že noviny nekupuje, niekedy v minulosti bolo niečo odvysielané v TV JOJ, ale nebolo to takým spôsobom, ako predmetná reportáž, nebolo tam spomenuté plné meno otca, ale len iniciály, ale bolo použité len slovo advokát. Okrem tohto prípadu otec bol už v minulosti vo väzbe, v tejto veci bol otec oslobodený, čo sa týka tejto druhej veci, kedy bol otec vo väzbe, táto bola vykonštruovaná. Otec bol jeden z najmladších predsedov súdov v Československu, pričom do doby, kým nebola táto reportáž odvysielaná, tak okrem kolegov advokátov zvykol sa stretávať a pohybovať sa i s bývalými kolegami, staršími sudcami, ktorí si ho vážia ako bývalého šéfa. Tiež mal veľa priateľov medzi lekármi, podnikateľmi, akurát politika ho veľmi nezaujímala. takto to bolo celý život, čo si pamätal do tej reportáže. Otec bol chorý síce aj predtým, ako bola odvysielaná reportáž, ale po jej odvysielaní ako keby stratil „iskru, silu" a vidí, že napríklad na kávu chodí sám, málo sa stretáva s ľuďmi, s ktorými sa stretával predtým, a čo sa týka sudcov, to sa už nestretáva s nikým. S podnikateľmi, to sa stretáva aj naďalej, ale so sudcami nie, možno že ešte s pár lekármi. Potom, ako bola odvysielaná reportáž, stalo sa, keďže s otcom majú kancelárie vedľa seba v jednom dome, že počul v kancelárií nejaké „hulákanie", keď prišiel, tak mu sekretárka otca povedala, že je všetko v poriadku, keď odišiel dotyčný človek, tak sekretárka otca prišla za ním a povedala mu, že tento človek prišiel pýtať zálohu na zastupovanie späť, lebo podľa neho otec bude „v base" a preto prišiel pýtať naspäť peniaze. Pár ľudí prišlo i za mamou do práce , tam ju otravovali. Jeho sa tiež pár ľudí pýtalo, že kedy sa otec vráti a čo s ním bude, lebo že videli v TV Markíza, že spáchal ten čin a že sa tak skoro teda nevráti. Po akú dobu mal otec pozastavený výkon advokácie, to nevedel uviesť. Pokiaľ matka po reportáži sa začala menej navštevovať so známymi, dôvodom nebolo to, že je chorá, lebo nevedela, že je chorá.

Svedkyňa M.. Z. O. k sporu uviedla, že žalobcu pozná, je to jej kolega. Ona je sama advokátkou, keď vykonáva advokátku prax od roku 1996 v Lučenci. Je Lučenčanka, v Lučenci žije od svojho narodenia. V súvislosti s pracovnými vzťahmi prichádzala do kontaktu so žalobcom v minulosti a aj teraz, v minulosti to bolo častejšie, teraz je už tých kontaktov menej. Osobnými priateľmi však nie sú, ani sa nenavštevujú, kontaktujú sa len pracovne. Predmetnú reláciu videla. V relácii ju zarazilo najmä to, že televízia ukázala tabuľu s celým označením mena JUDr. Malovca. Vtedy si hneď uvedomila, keďže Lučenec je malé mesto, že to bude mať rozsiahle následky pre prax žalobcu. V podstate sa to ťahá od roku 2005, keď i ona sama v roku 2006 bola trestne stíhaná. Následne si mysleli, že už bude pokoj a že sa budú môcť venovať svojej práci, keď následne v roku 2009 žalobca mal znovu problémy a na základe informácie v tejto reportáži sa dozvedela, že bol vzatý do väzy. Vie, že v takejto situácii, a to vie hlavne podľa seba, trpí najmä rodina, vedela si preto predstaviť, ako to bude s praxou žalobcu, keďže v obdobnej situácii bola i ona. Lučenec je malomeštiacke mesto, ľudia sa s v takýchto prípadoch od človeka odvrátia, ako keby bol nakazený nejakou chorobou, človek zrazu zistí, že nemá kamarátov. Veľakrát sa stalo, že klienti žalobcu na základe tejto informácie od neho odišli a prišli za ňou a žiadali ju o poskytnutie právnej pomoci, keď určite išli aj za inými kolegami z advokácie. Informácii, ktorá bola v reportáži, že žalobca bol vzatý do väzby uverila. Určite by si v reportáži nedovolili povedať túto informáciu, keby nebola pravdivá. Nevedela, prečo práve v prípade žalobcu sa zverejnilo celé jeho meno, tiež priezvisko, ak to nebolo za účelom poškodenia jeho dobrého mena, keď v iných prípadoch sa takto nepostupuje. Ona dobre vychádzala so žalobcom pred odvysielaním predmetnej reportáže, a dobre s ním vychádza aj po odvysielaním reportáže, nikdy sa mu chrbtom neobrátila. Nevie však, ako by sa zachovala, keby sama neprežila obdobnú situáciu. Dokonca aj ľudia z profesie, sudcovia, prokurátori, advokáti, policajti, ktorí dovtedy s človekom dobre vychádzajú, sa potom boja človeku prihovoriť, lebo čo, keď ich budú dávať do súvisu s tým, čo sa stane, alebo stalo. Žiadne iné reportáže o žalobcovi okrem predmetnej nevidela, ani nečítala. Správy ju nezaujímajú, medializácia má hrozné následky pre ľudí. Ona sama sa napríklad dozvedela o svojom trestnom stíhaní z teletextu a v podstate sa o tom nedozvedela ani sama, ale jej to povedali druhí. Meno žalobcu v reportáži odznelo v spojení s druhom kauzy korupcie, keď v tomto období všetky kauzy sa týkali korupcie. V reportáži podľa nej nebola dodržaná zásada prezumpcie neviny, keďže bola v reportáži uverejnená firemná tabuľa žalobcu. Reportáž na ňu nepôsobila objektívne. Vždy ju

zarazí, že vždy sa rýchlo niečo mediálne začne, ale potom niet toho, kto zverejní výsledok kauzy, aby sa očistilo meno. Čo sa týka kauzy žalobcu, o ktorej bola i predmetná reportáž, vie, že trvala veľmi dlho, lebo medzi kolegami sa o tom zvykli baviť a z týchto informácií má i vedomosť, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Žalobcu si váži ako každého staršieho kolegu. Podľa nej reportáž bola neobjektívna, v reportáži nemal čo hľadať pohľad na celé firemnú tabuľu žalobcu s uvedením celého jeho mena a profesijného označenia. Dovolila si tvrdiť, že v tom okamihu celý okres vedel, o koho sa jedná. Nejde o Bratislavu, kde sa ľudia nepoznajú. Zvlášť to bolo preto, že žalobca a jeho rodina patria medzi vážené rodiny mesta a to preto, že žalobca pracuje nielen celé roky ako advokát, ale pracoval ako predseda súdu a jeho manželka bola notárka, takže celú jeho rodinu v meste poznajú.. Ona v čase odvysielania reportáže nemala možnosť skúmať a zisťovať, či informácie podané v reportáži prostredníctvom média sú pravdivé, alebo nie. Pri odvysielaní reportáže nikto z ľudí sa nezamýšľa, či informácia je pravdivá, alebo nie, hlavné je, že je tu znovu nejaká senzácia a že sa každý na tom dobre zabáva, samozrejme, je to na účet toho, kto tým potom trpí. Aj jej kauza bola medializovaná a to prostredníctvom televízie, novín. Reportáž televízie JOJ nevidela čo sa týka informácií ohľadne žalobcu.

Svedok N. H. k sporu vypovedal, že je redaktorom spravodajstva u žalovaného, je jeho interným zamestnancom. Čo sa týka predmetnej reportáže, túto spracovával ako redaktor. V danom prípade polícia informovala, že bude informovať o korupčnej afére v justícii, bolo to formou zvodky, ktorá obsahovala, že bude tlačová beseda. Na tlačovej besede si robil poznámky, celú tlačovú besedu nakrúcala kamera. Tam bolo informované o „lučeneckom prokurátorovi Jozefovi M." Po tlačovke v podstate zistil, o koho sa vlastne jedná, keď chcel získať i stanovisko druhej strany, teda od jeho kolegu, prípadne advokáta, keďže v danom prípade išlo o advokáta. V každom príspevku dáva priestor aj druhej strane, aby sa bránila. On sám konkrétne na mieste samom, teda v Lučenci nebol, vyslal tam kolegyňu, advokát bol práve vo väzbe, ale kolegyňa, ktorú tým poveril, chcela získať na základe jeho pokynu informácie od kohokoľvek, kto ho v advokátskej kancelárii zastupoval. Nepodarilo sa to, lebo tam nikoho nenašla. Zábery, ktoré sú v relácii, boli zhotovené na tvári miesta v Lučenci, boli zhotovené v deň, keď bola odvysielaná reportáž. Zdrojom informácií bola tlačová beseda policajného zboru. Príspevok v reportáži bol odvysielaný tak, ako ho spracoval. Vzhľadom k tomu, že tak, ako avizovala polícia, teda že išlo o korupčný prípad z justície, keď polícia tvrdila dané skutkové stavy, teda čo mal dotyčný urobiť, sa v takomto prípade zverejňuje meno i priezvisko dotyčnej osoby. Po odvysielaní reportáže ho žalobca nekontaktoval, ani nikto z jeho rodiny, čo sa týka odvysielaného príspevku v reportáži. Polícia sa však už potom nepochváli, že nejaký prípad zle urobili, alebo že nebol dostatočný počet dôkazov. Mohli ho kontaktovať aj cez televíziu Markíza, kedykoľvek, mohla byť k tomu urobená nová reportáž a mohla byť podaná informácia, že to bolo zastavené. V danom prípade išlo o aktualitu z daného dňa, nikto o tom nerozhoduje, či sa aktualita uverejní, musí sa uverejniť, lebo je to aktualita z daného dňa. Na tlačovej besede sa v podstate povie všetko z vyšetrovacieho spisu, doplňujúce informácie sa novinári o kauze pýtajú však aj po skončení tlačovej besedy. Určite však v tomto prípade nemal možnosť nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu. Po zastavení trestného stíhania žalobu žiadna tlačová beseda Prezídia Policajného zboru nebola. O tejto skutočnosti nevyšla ani agentúrna správa SITA. V žiadnom prípade však nebolo jeho úmyslom zdiskreditovať žalobcu a prejudikovať záver o tom, že trestný čin spáchal. Dôvodom reportáže tiež určite nebolo vyvolanie senzácie. Ku každej reportáži pristupuje zodpovedne a snaží sa vždy, aby boli obidve strany oslovené. Má vedomosť, že s osobou žalobcu a s ním spojenými korupčnými kauzami sa zaoberali aj iné médiá. On používa pri reportážach o trestných činoch rovnaký prístup a to so všetkou zodpovednosťou. Nie vždy však použije v reportáži celé meno dotknutej osoby. Ale tam, kde je verejný záujem a hlavne v takomto prípade, keď išlo o podozrenie z korupcie v justícii, a keď to porovnal s inými prípadmi advokátov, vždy v reportáži uvádza celé meno a priezvisko. Keď je jednoducho advokát podozrivý z korupcie, nech je z Košíc, z Bratislavy, zo stredného Slovenska, vždy u neho dáva plné meno, priezvisko s tým, že dáva možnosť, aby sa ak veci vyjadril. Na tlačovej konferencii bolo informované, že ide o lučeneckého advokáta Jozefa M., po tlačovej besede im bolo potvrdené, že ide o Jozefa Malovca. V predmetnej veci u žalobcu uviedol celé meno a priezvisko z dôvodu verejného záujmu. Ak by mu ktokoľvek zo strany žalobcu zavolal, že nastal nejaký posun, že bol pustený z väzby, mohlo mu to byť oznámené, nebol by žiaden problém o tom informovať. Žiaden metodický pokyn, kedy má, alebo nemá zverejniť celé meno a priezvisko dotknutej osoby nie je. Keď robí veci v súvislosti so súdmi, alebo na súde, vždy uvádza plné meno a priezvisko. ,,Trestné" robí pravidelne, robí vraždy, vždy uvedie meno, priezvisko vraha, tento má na súde sa možnosť vyjadriť. Pracovníčka, ktorá bola na mieste samom v Lučenci nerobila reportáž, na základe jeho pokynu vycestovala do Lučenca, aby zohnala niekoho z kancelárie, aby tento dal číslo na advokáta,

ktorý žalobcu zastupuje v predmetnej veci. On nemal odkiaľ vedieť, kto zastupuje žalobu v danom čase. Na tlačovej besede nebolo povedané meno zástupcu, to si musia novinári zistiť sami.

Svedok Mgr. U. W. k predmetu sporu uviedol, že pracuje ako šéfredaktor spravodajstva TV Markíza od 01. 01. 2009. Ako šéfredaktor pri každej bežnej práci každý deň v redakcii má vedomosť o tom, aké témy sa pripravujú na vysielanie do Televíznych novín. Diskutuje o ich spracovaní s jednotlivými redaktormi. O tomto príspevku vedel, pretože na porade preberajú každú tému. Ohľadne tohto si pamätal, že Prezídium PZ zvolalo tlačovú besedu o prípadoch, ktoré vyšetruje Úrad boja proti korupcii. Keďže korupcia pre nich je predmetom verejného záujmu, tak sa rozhodli na túto tlačovú konferenciu vyslať štáb aj s redaktorom. Sám pôsobil niekedy ako redaktor a preto z praxe vie, že polícia na týchto tlačových besedách zvyčajne prezentuje viacero prípadov, informuje o vznesení obvinenia, aj o konkrétnych skutočnostiach týkajúcich sa konkrétneho prípadu. On už potom, keď to bolo aj v tomto prípade tak, so získanými informáciami nemá styk. Následne býva ďalšia porada, kde sa hovorí síce o témach, ale nie s jednotlivými redaktormi, ale s jednotlivými vedúcimi vydania, ktorí majú na starosti dramaturgiu Televíznych novín. Preberú si, aké boli tlačové besedy, vyhodnotia, či je téma zaujímavá, či je na nej verejný záujem. Redaktor potom na téme pracuje ďalej, zbiera informácie, osloví druhú stranu. Keď má redaktor zozbierané všetky informácie, tak sa väčšinou zaujíma o spracovanie, pretože sú si plne vedomí toho, že obvinenie polície nemusí byť niečo konečné. Novinár sa musí spoľahnúť na informácie prezentované oficiálnymi úradmi tak, ako to bolo v tomto prípade, keď informácie boli získané z tlačovej konferencie Prezídia Policajného zboru, pričom tam bolo aj potvrdzujúce stanovisko hovorkyne Krajského súdu z Banskej Bystrice. Pri spracovávaní informácií si však uvedomujú aj tú zodpovednosť, že kým nie je niekto odsúdený, tak sa hľadí na neho ako na nevinného. Preto sa vždy snažia získať i stanovisko druhej stany. Má za to, že v príspevku má byť jednoznačne uvedené procesné postavenie dotknutej osoby, teda ak je niekto z niečoho obvinený, tak v príspevku má zaznieť, že bol z toho obvinený. V tomto konkrétnom prípade si však nepamätal, či videl konečnú formu daného príspevku. Predtým, ako mal vypovedať si prehral daný príspevok a prečítal si k nemu textový prepis. Vie teda, že v príspevku odznelo plné meno a priezvisko žalobcu. K tomu uviedol, čo vyplýva aj z etických zásad, že korupcia je verejným záujmom, štát proti nej bojuje. Advokátov považuje za súčasť justície, preto ich treba považovať za verejné osoby a keď, ako to bolo v tomto prípade, obvinenie bolo spojené s výkonom advokácie, tak sa jednoducho pristupuje k zverejneniu celého mena, samozrejme pri dodržaní prezumpcie neviny s tým, že obsah reportáže jednoducho hovorí o tom, čo hovorí polícia a teda v danom prípade „že polícia obvinila". K tomu doplnil, že v príspevkoch sa používajú rôzne jazykové prostriedky, parafráza, podmieňovací spôsob a podobne. Podstatné je, aby bolo zrejmé, že ide o prvú fázu trestného konania. O tom, že v januári 2010 Špeciálna prokuratúra trestné stíhanie žalobcu zastavila, o tom informáciu nemali. Prokuratúra svoje rozhodnutia nezverejňuje, a ani polícia a to na rozdiel od súdov, ktoré svoje rozhodnutia zverejňujú. Čo sa týka reportáže z decembra 2011, informácia k nej vyšla zo súdu v tlačovej agentúre, na základe čoho sa rozhodli, že spracujú túto informáciu. Po odvysielaní reportáže z marca 2009 ich zo strany žalobcu ohľadom reportáže nikto nekontaktoval. Nebol by žiaden problém a je to bežná prax, že keď sa nezoženie stanovisko, pretože niekto je vo vyšetrovacej väzbe, alebo sa s ním nepodarí skontaktovať, tak akákoľvek informácia, ktorú by dostali od dotknutého, stála by za odvysielanie, pretože je novinárskou povinnosťou, keď sa ozve, dať mu priestor na vyjadrenie. V žiadnom prípade nebolo úmyslom redakcie zdiskreditovať touto reportážou žalobcu. Reportáž nebola pripravená za účelom vyvolania senzácie. Ani potom, čo bolo zastavené trestné stíhanie žalobcu, ani žalobca, ani nikto z jeho blízkych, ani jeho zástupca ich nekontaktoval. Vzhľadom k tomu, že si uvedomuje zodpovednosť, ktorú novinári majú, že akákoľvek informácia môže zasiahnuť do kohokoľvek povesti a je na zvážení a to aj v tomto prípade súdu, či verejný záujem a ochrana slobody slova prevažuje nad ochranou osobnosti. Akou vetou začína predmetná reportáž, to si nepamätal. Či v tomto prípade bola dôsledne dodržaná novinárska etika, k tomu uviedol, že tak, ako advokáti, aj novinári sú len ľudia, ale za svoju redakciu môže povedať, že urobili všetko preto, aby aj v tomto prípade boli dodržané všetky etické zásady. Nie preto, že je to výnimočný prípad, alebo že je niečím nezvyčajným, ale preto, lebo tak robia vždy. Myslí si, že osobnostné práva sú dôležité, ale je na spoločnosti, ako nastaví vzhľadom na verejný záujem rovnováhu a hranicu medzi právom na ochranu osobnosti a právom na informácie a aby ich verejnosť mohla prijímať vo verejnom záujme. Toto patrí však jedine súdu, aby o tom rozhodol.

Slovenská advokátska komora Bratislava v liste zo dňa 17. 04. 2012 súdu oznámila, že žalobcovi komora rozhodnutím zo dňa 13. 01. 2006 v zmysle § 8 ods. 2 písm. b/ Zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii pozastavila výkon advokácie a následne rozhodnutím zo 17. 03. 2006 zrušila rozhodnutie o pozastavení výkonu advokácie. Výkon advokácie mal žalobca pozastavený v období od 01. 02. 2006 do 17. 03.

2006, druhýkrát podľa § 8 ods. 1 písm. b/ Zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii pozastavila komora žalobcovi výkon advokácie od 05. 03. 2009 rozhodnutím predsedníctva z 13. 03. 2009. Toto rozhodnutie po pozastavení výkonu advokácie zrušilo predsedníctvo rozhodnutím zo 17. 03. 2009, dokedy mal žalobca výkon advokácie pozastavený.

Z odborného stanoviska prof. MUDr. Stanislava Špánika, CSc., Interná - onkologická klinika, Onkologický ústav sv. Alžbety, Bratislava zo dňa 02. 04. 2012, ktoré bolo vyhotovené na žiadosť žalobcu vyplýva, že diagnóza nádorového ochorenia JUDr. G. O. bola definitívne potvrdená dňa 03. 06. 2009. Vplyv psychických otrasov, traumatizácie a stresov na vznik nádorového ochorenia je veľmi pravdepodobný, jednoznačný dôkaz však zatiaľ nebol podaný. Psychický otras spôsobený väzobným stíhaním manžela, ako spúšťač, resp. významný kofaktor vzniku nádorového ochorenia manželky JUDr. Jozefa Malovca sa nedá vylúčiť, na druhej strane sa nedá rozhodne ani potvrdiť.

Žalobca v rámci súdneho konania dokladal Rozhodnutie Tlačovej rady SR č.k. 4/2011 zo dňa 14. 06. 2011, ktoré bolo v rámci dokazovania oboznámené, keď poukazoval, že týmto rozhodnutím rozhodla Tlačová rada SR o porušení etického kódexu novinára v tom zmysle, že žalovaný, v tomto prípade denník NOVÝ ĆAS zverejnil plné meno a priezvisko dotknutej osoby a toto nebolo dôvodné a ani potrebné v posudzovanej reportáži. Týmto poukazoval na to, že zverejnenie mena a priezviska nie je automaticky v zmysle „Etického kódexu novinárov možné, pričom v tomto prípade sa nejednalo ani o osobu, voči ktorej bolo začaté trestné stíhanie.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil i s Kódexom etiky a profesionálneho správania sa novinárov, ktorý nadobudol účinnosť od 27. 01. 2004 a ktorým bol žalovaný viazaný v čase odvysielanie spornej reportáže.

Žalovaný v súvislosti s tým, že žalobca predložil na dôkaz Rozhodnutie Tlačovej rady SR č.k. 4/2011 zo dňa 14. 06. 2011 predložil Rokovací poriadok Tlačovej rady SR, keď poukázal na § 1 tohto poriadku, v zmysle ktorého Tlačová radca SR koná a prijíma rozhodnutia o sťažnostiach, ktoré sa týkajú porušenia zásad novinárskej etiky stanovených Kódexom novinárskej etiky Slovenského syndikátu novinárov vo všetkých titulov periodickej tlače na Slovensku a v ich redakciách, alebo vydavateľstvách. Tlačová rada nie je oprávnená rozhodovať vo veciach týkajúcich sa televíznych vysielateľov, jej rozhodnutia sú záväzné len pre tlačové médiá. Tiež poukázal na to, že skutkový základ porušenia etického kódexu konštatovaný v Rozhodnutí Tlačovej rady SR č.k. 4/2011 nemá nič spoločné s jeho príspevkom, preto nie je možné oba prípady zrovnávať. Navyše zverejnenie mena priezviska denníkom NOVÝ ČAS vzhľadom na samotný charakter prípadu v danom prípade nepredstavoval verejný záujem.

Žalobca ďalej v súdnom konaní ako dôkaz dokladal zvukovo-obrazový záznam reportáže žalovaného odvysielanej v Televíznych novinách žalovaného dňa 02. 01. 2012 na DVD nosiči, keď reportáž bola oboznámená prehratím. Reportáž mala názov: „Dobil svoju priateľku", keď reportážou preukazoval, že nie sú v nej uvedené ani meno, ani iniciály osoby podozrivej zo spáchania trestného činu, hoci táto bola zamestnancom samosprávneho kraja a tak bola verejne činnou osobou (textový prepis reportáže je na č. l. 287 spisu), keď tento dôkaz mal slúžiť na vyvrátenie tvrdení o tom, že sa rešpektuje nejaký verejný záujem na uvedení celého mena a priezviska žalobcu v spornej reportáži, keď žalovaný namietal, že dotknutý príspevok nie je predmetom tohto súdneho konania a teda jeho obsah pre posúdenie prejednávanej veci je irelevantný. Poukázal, že obsahom príspevku nebola korupcia, ktorá je jedno zo základných otázok verejného záujmu, preto obsah dotknutých príspevkov zrovnávať nemožno. Tiež je potrebné rozlišovať procesné postavenie podozrivého v tomto prípade na rozdiel od žalobcu, voči ktorému v čase zverejnenia reportáže už bolo vznesené obvinenie.

Žalovaný do súdneho konania dokladal obrazovo-zvukový záznam na DVD nosiči ohľadne reportáže odvysielanej dňa 21. 12. 2011 v jeho televíznom vysielaní pod názvom „Súd ich oslobodil" (textový prepis reportáže je na č .l. 139 spisu), keď súd vykonal dôkaz jeho prehratím. V tomto dôkaze poukazoval najmä na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu v tejto reportáži JUDr. Ľubomíra Hrežďoviča, ktorý tu konštatoval, že dôsledkom trestného konania: „Kauza lučeneckého advokáta Jozefa Malovca a prokurátora Ondreja Guláša je uzavretá". Obaja sú nevinní. Najvyšší súd ich oslobodil spod obžaloby, keď zamietol odvolanie prokuratúry, kauzu zmietol zo stola aj špecializovaný trestný súd, podľa ktorého nemala obžaloba dôkazy o korupčnom správaní advokáta a prokurátora. ",,Počas tých 7 rokov bol vystavený rôznym konzekvenciám vyplývajúcim z tohto konania...v oblasti osobnostných a ľudských

práv." Preukazoval ním, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo nie v príčinnej súvislosti s jeho reportážou. Žalobca k tomuto dôkazu uviedol, že s predmetnou vecou nesúvisí, pretože ide o kauzu z roku 2005, pričom má za to, že žalovaný v tomto prípade takýmto spôsobom chcel urobiť zadosťučinenie vo veci tejto kauzy z roku 2005, čo však neurobil v posudzovanom prípade.

Žalobca dokladal zvukovo-obrazový záznam z relácie odvysielanej dňa 12. 03. 2009 v Televíznych novinách o 19.00 hod. v TV Markíza na DVD nosiči, keď súd vykonal dôkaz prehratím tohto zvukovo-obrazového záznamu z DVD nosiča (textový prepis reportáže je žurnalizovaný na č .l. 44 spisu).

Žalovaný svoje tvrdenie o tom, že plné meno žalobcu bolo viackrát odvysielané i inou televíziou, konkrétne TV JOJ a to v hlavnom večernom spravodajstve dokladal predpisom reportáže odvysielanej na TV JOJ dňa 08. 12. 2009 s názvom „Údajné úplatky bez komentára", keď prepis reportáže získal z online databázy médií poskytovanej spoločnosťou Slovakia online, s.r.o. Bratislava (č. l. 54 spisu), keď okrem TV JOJ sa kauzou, ktorej sa dotýkala predmetná reportáž zaoberal aj denník SME v článkoch „Policajti odhalili korupciu na súde" zo dňa 16. 12. 2005 a ,, V korupčnej afére z Lučenca stiahli obžalobu" zo dňa 24. 10. 2006, čo tiež dokladoval (č .l. 55-57 spisu).

Žalovaný ďalej do súdneho konania dokladal Správu o činnosti Úradu špeciálnej prokuratúry za rok 2005 (č .l. 58-54 spisu), keď poukázal v súvislosti s touto správou na to, že v tejto správe sú označení prokurátori, ktorí boli trestne stíhaní v súvislosti s kauzami, ktorých sa dotýkali reportáž odvysielaná v TV JOJ a články v denníku SME.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby, alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť, alebo použiť len s jej privolením.

Podľa § 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka, privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia, alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové, alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.

Podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť, alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani takéto použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhradu podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Právo na ochranu osobnosti upravuje Občiansky zákonník ako jednotné právo. Jeho funkciou je zabezpečiť v občianskoprávnej oblasti ochranu osobnosti fyzickej osoby a jej individuálnej integrity ako nutnej podmienky jej dôstojnej existencie a jej slobodného rozvoja. Občianskoprávna úprava ochrany osobnosti vychádza z druhej hlavy Ústavy SR, najmä z jej článkov 14, 15, 16, 19, 20 a 21. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Predmetom práva na ochranu cti a dôstojnosti tak, ako je to zvýraznené v dikcii § 11 Občianskeho zákonníka a ako to vyplýva aj z dôvodovej správy, je česť občana v jeho rozmanitých spoločenských vzťahoch jednak vo vzťahu k spoločnosti a jednak vo vzťahu k ostatným spoluobčanom. Podľa stanoviska súdnej praxe predmetom ochrany občana je aj jeho česť v odborných kruhoch, v

ktorých je známy svojou odbornou prácou a činnosťou. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívny spôsobilý privodiť tejto osobe ujmu, dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky na ochranu. K zásahu do cti a dôstojnosti môže dôjsť rôznym konaní či prejavmi. Za neoprávnený zásah možno považovať aj pravdivé tvrdenie, ak je spôsobilé ohroziť vážnosť fyzickej osoby. Osobitne treba posudzovať kritiku verejne činných osôb. Na rozdiel od súkromných osôb verejne činná osoba sa nevyhnutne a vedome podrobuje dôkladnej kontrole každého svojho slova a činu zo strany širokej verejnosti, ako aj zo strany novinárov a preto musí preukázať vyššiu mieru tolerancie.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel, k záveru, že žalobca podal voči žalovanému dôvodne žalobu v časti, v ktorej sa domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti odvysielať v Televíznych novinách ospravedlnenie v zmysle žalobného petitu. Žalovaný dňa 12. 03. 2009 odvysielal v Televíznych novinách o 19.00 hod. vysielacieho času na svojom programe Markíza reportáž týkajúcu sa žalobcu, keď touto reportážou zasiahol do práv a právom chránených záujmov žalobcu, do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, tiež do jeho mena, priezviska a prejavov osobnej povahy. Bolo to tým, že už v úvode reportáže podal informáciu, že „polícia zadržala advokáta a podnikateľa z lučeneckého okresu, ktorí podplatili svedka...", keď v ďalšom texte reportáže v príčinnej súvislosti s touto informáciou uviedol dvakrát plné meno a priezvisko žalobcu, tiež skutočnosť, že sa jedná o advokáta s tým, že obrazovým záznamom zverejnil jeho meno, priezvisko, profesné označenie advokáta zosnímaním tabuľky jeho advokátskej kancelárie. Túto informáciu podal tak, že bolo dôvodné z tejto informácie vykladať záver o vine žalobcu z prečinu podplácania. Takto podanou informáciou nerešpektoval základné právo žalobcu, aby bolo na neho nahliadané ako na nevinného, pokiaľ nie je právoplatným rozsudkom súdu rozhodnuté o opaku (prezumpcia neviny). Prezumpcia neviny je jedným z princípov právneho štátu a výkonu súdnictva. Prezumpcia neviny je jednou zo základných zásad súdneho trestného procesu, je garantovaná § 2 ods. 2 Trestného poriadku, tiež je obsiahnutá vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv prijatej Organizáciou spojených národov 10. decembra 1948 (článok II. ods. 2), v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol dojednaný v Ríme dňa 04. 11. 1950 a uverejnený ako oznámenie pod č. 209/1992 Z. b. (článok 6 ods. 2), tiež v Listine základných práv a slobôd z roku 1991 v článku 40 ods. 2 a je tiež zakotvená aj v Ústave SR v článku 50 ods. 2. Treba zdôrazniť, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že informácie, ktoré podával žalovaný v predmetnej reportáži, ktorá bola reportážou bez komentára mali základ, resp. zdroj v oficiálnej tlačovej besede Prezídia Policajného zboru. Je teda zrejmé, že žalovaný informácie nezverejnil svojvoľne, východiskové informácie získal z oficiálnych správ, ktoré spracoval. Potom možno mať za to, že sa mohol rozumne spoliehať na tieto informácie získané z oficiálnych zdrojov. V tomto smere treba poukázať na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku, tiež vo veci Selicto proti Fínsku, z ktorých vyplýva, že tlač, pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu má bežné právo spoliehať sa obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola povinná vykonávať nezávislý prieskum, pretože inak by bola podkopaná rola „strážneho psa", ktorú nepochybne tlač zohráva, tiež, že novinári musia verejnosť slobodne informovať o udalostiach vychádzajúcich z informácií získaných z oficiálnych zdrojov. V tomto smere podporne treba poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 326/09, z ktorého vyplýva, že z hľadiska formy „kritiky" je veľmi dôležitý zdroj informácie a žáner relácie, v ktorej výrok odznel. Žalovaný však v predmetnom súdnom konaní nepreukázal ako odzneli východiskové informácie, ktoré spracoval pri reportáži na tlačovej besede Prezídia Policajného zboru, preto, či spornou reportážou došlo k zásahu do právom chránených záujmov žalobcu podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nutne treba vychádzať zo znenia týchto informácií tak, ako boli podané v reportáži žalovaného. Žalovaný síce v konaní poukazoval na to, že mu nič nebránilo využiť pri spracovaní týchto informácií získaných z oficiálnej tlačovej besedy tzv. parafrázu (lingvistická operácia, ktorá spočíva vo vyjadrení toho istého obsahu, ako má východiskový výraz, konštrukcia, alebo výpoveď inými výrazovými prostriedkami), avšak aj pri využití tejto lingvistickej operácie žalovaný mal rešpektovať právo žalobcu, že pokiaľ nebol právoplatne odsúdený za prečin, s ktorým jeho meno, priezvisko, profesné označenie a obrazový záznam tabule jeho advokátskej kancelárie boli spojené v reportáži, hľadí sa na neho ako na nevinného (prezumpcia neviny), čo žalovaný nerešpektoval hneď úvodnou informáciou v svojej reportáži. V tejto súvislosti treba ešte poukázať na to, že síce prezumpcia neviny je právna fikcia, ktorá je záväzná len pre orgány činné v trestnom konaní a neobmedzuje slobodu názoru a myslenie osôb nezúčastnených v konaní, napríklad ani novinárov a teda nemožno ju vykladať tak, že zabraňuje informovať čo i televízii o podozrení z kriminálneho jednania konkrétneho človeka, prípadne publikovať svedectvo osôb a informácie o postupe štátnych orgánov v rámci trestného konania, lebo takýto výklad by znemožňoval podať pravdivú informáciu o záležitostiach verejného záujmu, čo nepochybne oblasť trestnosti/ v tomto prípade korupcie / je, avšak sám pri podávaní takýchto informácií

musí rešpektovať povinnosť zdržať sa výrokov, ktorými by bolo na podozrivého (obvineného) hľadené tak, ako by už bol právoplatne odsúdený. V tomto ohľade treba prisvedčiť žalobcovi, že keby žalovaný v reportáži uviedol len podozrenie z prečinu u žalobcu, neprezumovalo by to záver trestného konania o vine žalobcu z prečinu, konkrétne v tomto prípade z prečinu podplácania. Žalobca v čase reportáže bol len obvinený z tohto prečinu, a teda bez ohľadu na výsledok trestného konania žalovaný v čase odvysielania reportáže informáciou o žalobcovi tak, ako ju podal v úvode reportáže, porušil prezumpciu neviny. Je pravdou, že text celej reportáže treba vykladať v súvislosti s ostatnými výrokmi, ktoré v reportáži odzneli s prihliadnutím aj na ďalšie vyjadrovacie prostriedky použité v relácii ako „advokát mal podľa polície svedka presne naučiť...", „tento verdikt sa mu podľa polície podarilo získať tým, že zaplatil svedka...", „advokát mal podľa polície svedka presne naučiť...", ale súčasne treba prihliadnuť na to, že žalovaný je televíziou s celoúzemnou pôsobnosťou, reportáž odznela v hlavnom večernom televíznom spravodajstve a bola určená tomu najširšiemu okruhu celej spoločnosti, predovšetkým bola určená širokému okruhu laickej verejnosti, u ktorej informácie zverejnené v reportáži reálne mohli vzbudiť presvedčenie, že žalobca sa prečinu podplácania dopustil. Ako vnímala informáciu odborná právnická verejnosť vyplýva z výpovede svedka JUDr. M. O.o, ktorý vypovedal „v tejto reportáži odznelo, že spravil niečo konkrétne, teda že sa dopustil nejakého trestného činu", ako vyznievali informácie zverejnené v tejto reportáži pre laickú verejnosť možno vyvodiť z výpovede svedka S. W., ktorý vypovedal, že po odvysielaní reportáže okolie vnímalo žalobcu tak „brali ho ako trestanca, pretože takto to bolo povedané v tom televízore", tiež z výpovede svedka A. O., ktorý vypovedal, že celá reportáž sa začala tak, „mysleli sme si, že ho už odsúdili, lebo tak to vyznelo", tiež „ako reportáž odznela, na druhý deň ľudia v práci sa ma pýtali, či je otec odsúdený a na ako dlho". Podporne treba poukázať i na výpoveď svedka A. O., ktorý vo výpovedi uviedol, „keď som reportáž vzhliadol, zostal som prekvapený, že som tam počul celé jeho meno, ako aj to, že spáchal trestný čin, myslel som si, že snáď bol odsúdený v nejakom súper rýchlom trestnom konaní". Z týchto dôkazov potom možno uzavrieť, že tak u laickej, ako i u odbornej (právnickej) verejnosti informácie v celom kontexte podané v reportáži vyvolali presvedčenie, že žalobca sa prečinu, s ktorým bolo spájané jeho meno a priezvisko v predmetnej relácii dopustil, a že bol zaň aj právoplatne odsúdený. Informácia, že žalobca sa dopustil prečinu podplácania sa ukázala nepravdivá, pretože uznesením Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII/2 Gv 142/08 - 45 zo dňa 19. 01. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02. 02. 2010 voči žalobcovi trestné stíhanie pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona (okrem iného) bolo zastavené preto, že je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo. Obrana žalovaného preto v tom, že z obsahu reportáže, príspevku je zrejmá informácia len o vznesení obvinenia voči žalobcovi, nie o jeho vine a že divákom bola výslovne prezentovaná informácia o aktuálnom stave trestného konania je nedôvodná. Verejnosť ako vyplýva z vykonaného dokazovania, i keď v relácii odznelo, že žalobca je stíhaný väzobne, vnímala informácie v celom kontexte reportáže, najmä v spojení s dotknutým výrokom tak, že žalobca sa prečinu, teda trestnosti dopustil. Je tiež potrebné vziať zreteľ na to, že laická verejnosť nerozoznáva rozdiely v termínoch výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody. Je pravdou, že v čase vysielania reportáže mali výroky redaktora základ vo faktoch, avšak pri ich prezentovaní došlo k porušeniu princípu prezumpcie neviny. Ako sám uvádzal žalovaný, tento princíp deklaruje nemožnosť o zadržanom, o osobe vo väzbe, obvinenom, obžalovanom, či o neprávoplatne odsúdenom informovať ako o páchateľovi trestného činu, ale len ako o osobe podozrivej zo spáchania trestného činu. Takto to však vo vysielaní žalovaného nebolo. Prezumpciu neviny neporušujú také výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestného činu tak, ako sa uvádza v Náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 83/01, ale v posudzovanom výroku tomu tak nebolo. V tejto súvislosti treba tiež poukázať na výpoveď svedka N., ktorý spracovával informácie odznené na tlačovej besede Prezídia Policajného zboru, keď vo svojej výpovedi tento uviedol, že v danom prípade, ako avizovala polícia, išlo o korupčný prípad z justície, keď polícia tvrdila aj dané skutkové stavy, teda čo mal dotyčný urobiť, pričom v takomto prípade sa zverejňuje meno a priezvisko dotyčnej osoby, čo bolo i v posudzovanom prípade, avšak ako sám ďalej uviedol, polícia na tlačovej besede informovala, pokiaľ ide o dotyčnú osobu, že,, ide o lučeneckého advokáta Jozefa M". Dnes prostredníctvom internetu je možné zistiť si, o koho ide, keď sú poskytnuté také údaje, ako „lučenecký advokát Jozef M.", čo bolo i v tomto prípade, keď následne polícia po tlačovej besede potvrdila, že v tomto prípade ide o Jozefa Malovca. Z jeho výpovede vyplynulo, že polícia na tlačovej besede informovala, „čo mal dotyčný urobiť", teda neinformovala, že to urobil, a preto žalovaný v spornej relácii nepravdivo informoval v úvodnej vete: „polícia zadržala advokáta a podnikateľa z lučeneckého okresu, ktorý podplatili svedka", pretože z informácií získaných na tlačovej besede Prezídia Policajného zboru, ktoré boli zdrojom pre danú reportáž, takáto informácia nevyplynula. Svedok N. H. vypovedal, že tu odznela informácia „mal dotyčný urobiť", teda nie informácia, že „dotyčný urobil". Navyše na oficiálnej tlačovej besede Prezídia Policajného zboru ani neodznelo

celé meno (meno a priezvisko) žalobcu. Právo na česť a dôstojnosť je považované za významné osobnostné právo. Ochrana v tomto kontexte sa rozširuje i o dobrú povesť. Dobrá povesť ako hodnota charakterizovaná ako vážnosť, ktorú určitá osoba získala, alebo nepožíva v spoločnosti, ochrana cti nie je oddelená od ochrany osobnosti. Žalovaný dotknutým výrokom vo svojej reportáži neúmerne zasiahol do tohto právom chráneného práva žalobcu. V konaní bolo preukázané, že vo výroku rozsudku opísané výrazové prostriedky a informácia boli svojim obsahom spôsobilé zasiahnuť do osobnosti žalobcu, jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žalovaný podával informácie vo veci verejnej, keď vecou verejnou sú všetky agendy štátnych inštitúcií, ako i činnosť osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napríklad činnosť miestnych politikov, celoštátnych politikov, úradníkov, sudcov, advokátov... (Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 453/03). Nepochybne korupcia je otázkou verejného záujmu, nakoľko sa jedná o spoločenský jav, ktorý je vnímaný ako jedna z najväčších hrozieb pre stabilitu demokratického a právneho štátu, v tomto treba prisvedčiť žalovanému. V súvislosti so žalobcom bola informovaná teda ,,vec verejná," ale v posudzovanom prípade ochrana cti, dôstojnosti, dobrého mena žalobcu, mala byť v rovnováhe so slobodou prejavu zakotvenou v článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Médiá nesmú prekročiť určitú hranicu týkajúcu sa najmä ochrany dobrej povesti a práv iných, keď ich úlohou je najmä sprostredkovať verejnosti informácie a myšlienky týkajúce sa verejného záujmu, avšak takým spôsobom, ktorý je v súlade so zodpovednosťou, ktorá médiám prislúcha. Ochrana práv novinárov pri šírení informácií týkajúcich sa verejného záujmu vyžaduje, aby títo konali v dobrej viere, na základe pravdivých podkladov a poskytovali „spoľahlivé a presné" informácie v súlade s novinárskou etikou. Z ustanovenia ods. 2 článku 10 Dohovoru vyplýva, že sloboda prejavu musí byť vykonávaná „Zodpovedne a s ohľadom na záväzky", čo platí pre médiá, i keď informujú o záležitostiach vážneho verejného záujmu. Relevantnými pre posúdenie rovnováhy medzi konkurujúcimi si záujmami je tiež zásada prezumpcie neviny vyplývajúca z článku 6 ods. 2 Dohovoru, podľa ktorej musí byť na osobu nahliadané ako na nevinnú, dokiaľ nie je súdom vyslovená jej vina (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva č. 42435/02, vo veci White proti Švédsku). V tejto súvislosti je tiež treba poukázať na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva č. 21980/93 vo veci Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku, z ktorého súd cituje: „v súlade so zavedenou rozhodovacou praxou súdu sa vyžaduje ..., aby súd zistil, či napadnutý „zásah" zodpovedá naliehavej spoločenskej potrebe", či bol primeraný sledovanému legitímnemu cieľu a či dôvody, ktoré štátne orgány uviedli k jeho ospravedlneniu sú relevantné a dostatočné. Pri posúdení, či takáto „potreba" existuje a aké opatrenia je za týmto účelom nutné prijať, disponujú štátne orgány určitou mierou uváženia. Tá však nie je obmedzená, ale ide ruka v ruke s európskym dohľadom predstavovaným súdom, ktorého úlohou je vyniesť konečné rozhodnutie o tom, či je obmedzenie zlučiteľné so slobodou prejavu chránenou článkom 10". Z uvedeného možno vyvodiť, že je potom na súde, ktorý dotknutý výrok posudzuje, aby stanovil túto hranicu. V posudzovanom prípade podľa názoru súdu žalovaný tak, ako informáciu v dotknutom výroku reportáže podal, zasiahol do osobnostných práv žalobcu neúmerne, v rozpore s právom, nerešpektujúc zásadu prezumpcie neviny. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, prezumpciu neviny neporušujú také výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestného činu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 83/01). Žalovaný však takýto výrazový prostriedok v dotknutom výroku nepoužil, nepoužil výrazový prostriedok ohľadne žalobcu, že tento je podozrivý zo spáchania určitej trestnej činnosti, ale použil výrazový prostriedok, že sa trestnej činnosti dopustil. Aj z Kódexu etiky a profesionálneho správania sa novinárov schváleného dňom 27. 01. 2004, ku ktorému žalovaný pristúpil vyplýva, že novinári sa zaviazali prezentovať spravodajstvo a publicistiku korektne a nestranne a na prvom mieste budú klásť dôraz na dôležitosť a relevantnosť, keď budú : „rešpektovať právo na spravodlivý súd". Pri podaní informácie v dotknutom výroku žalovaný konal tak v rozpore s týmto svojim záväzkom. I keď v danom prípade hranica povolenej kritiky, nakoľko u žalobcu išlo o osobu verejne činnú (advokáta) je širšia, ako vo vzťahu k obyčajnému občanovi, ide o zákonom nepovolenú kritiku (porušenie prezumpcie neviny). Takáto kritika by bola oprávneným zásahom proti nežiadajúcemu spoločenskému javu (korupcii) len pri použití primeraných výrazových prostriedkov. Je ignoráciou základných práv a slobôd občana zverejňovanie akýchkoľvek neprávd. Ak sú v kritike, či v charakteristike určitých javov, či osôb použité výrazy, ktorých výklad či význam je v značnom nepomere k pravde, či k cieľu kritiky, a na dosiahnutie cieľa informovať a realizovať tak ústavné právo na slobodu prejavu (článok 10 Dohovoru) a právo na informácie je možný postup aj bez takýchto výrazov, a pritom z týchto výrazových prostriedkov je zrejmý nevyvážený charakter k právu, ktoré bolo chránené, v tomto prípade k právu na ochranu cti a dôstojnosti, ide o informovanie a kritiku neprimeranú, ktorá vždy je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Spojenie žalobcu ako advokáta s trestnou činnosťou ,, ...podplatili svedka" s uvedením jeho mena, priezviska, s uvedením obrazu tabule jeho advokátskej kancelárie, tak bolo spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostných práv chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. I

keď sa žalovaný spoliehal na informácie, ktoré predával v dotknutej reportáži na „oficiálny zdroj", pri ich prezentovaní si nepočínal s náležitou starostlivosťou použitia výrazových prostriedkov, ktoré objektívne mohli navodiť, a aj navodili u širokej verejnosti záver, že žalobca sa trestnej činnosti dopustil. V tomto mal byť žalovaný o to dôslednejší, že sa mu nepodarilo získať stanovisko k tejto veci od žalobcu, hoci sa o to snažil tak, ako to vyplynulo z výpovede svedka N. H.. Preto, že žalobca bol vo väzbe, sa mu to však nepodarilo. V súvislosti so zverejnením celého mena a priezviska žalobcu v predmetnej reportáži je tiež treba poukázať na výpoveď svedka N. H., ktorý vypovedal, že na tlačovej besede Prezídia Policajného zboru boli podané informácie, že ide o „lučeneckého advokáta Jozefa M.", teda orgány činné v trestnom konaní na tejto tlačovej besede nezverejnili celé meno a priezvisko žalobcu. Svedok si zabezpečil identifikáciu osoby žalobcu prostredníctvom informácií získaných zo sociálnej siete ,len ,,mimo tlačovej besedy", teda po tlačovej besede bolo potvrdené, že ide o žalobcu. Je pravdou, že žalobca v tom čase bol už trestne stíhaný, avšak informácia, že išlo o Jozefa Malovca, teda žalobcu s uvedením celého mena a priezviska nemala základ v tlačovej besede Prezídia Policajného zboru. Ako svedok N. H. k tejto skutočnosti dovypovedal, či v takomto prípade je zverejnené celé meno a priezvisko dotknutej osoby záleží na jeho uvážení, teda na uvážení redaktora, ktorý spracúva danú reportáž. Neexistuje žiaden predpis, ktorý by postup v takomto prípade upravoval. V súvislosti s rešpektovaní prezumpcie neviny je dôležité poukázať i na výpoveď svedka O.. U. W., ktorý vo výpovedi uviedol, že „uvedomujeme si aj tú zodpovednosť, že kým nie je niekto odsúdený, tak sa hľadí na neho ako na nevinného". Poukázal vo svojej výpovedi tiež na to, že korupcia je verejným záujmom, štát proti nej bojuje a to aj proti korupcii v justícii, keď advokátov považuje za súčasť justície a navyše, keď ako to bolo v tomto prípade, to bolo spojené s výkonom advokácie, jednoducho pristupujú k zverejneniu celého mena, samozrejme pri dodržaní prezumpcie neviny s tým, že obsah reportáže jednoducho hovorí o tom, čo hovorí polícia, teda v danom prípade „že polícia obvinila". V príspevkoch používajú rôzne jazykové prostriedky, parafrázu, podmieňovací spôsob a podobne. Podstatné je, aby bolo zrejmé, že ide o prvú fázu trestného konania. Z jeho výpovede teda možno uzavrieť, že reportáž má používať také jazykové prostriedky, aby bolo zrejmé, čo nebolo v danom prípade, že ide o prvú fázu trestného konania. Z prvého výroku predmetnej reportáže jednoznačne vyplýva, čo už súd odôvodnil, akoby sa žalobca trestnosti už dopustil. Tento svedok ešte doplnil, že si uvedomujú zodpovednosť, ktorú novinári majú, teda že akákoľvek informácia môže zasiahnuť do kohokoľvek povesti a je na zvážení v každom prípade súdu, či verejný záujem a ochrana slobody slova prevažuje nad ochranou osobnosti. V posudzovanom prípade súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právo žalobcu na ochranu osobnosti prevažuje nad ochranou slobody slova a prejavu a preto poskytol osobnosti žalobcu ochranu. Podľa názoru súdu napriek tomu, že v danej veci išlo o vec verejného záujmu (korupciu), nebolo etické za porušenia princípu prezumpcie neviny uviesť v danej reportáži celé meno, priezvisko žalobcu v spojení v profesným označením a obrazovým záberom tabule sídla jeho advokátskej kancelárie. Právo verejnosti na informácie ohľadom osoby podozrivej z trestnej činnosti je obmedzené tiež Zákonom č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Zákon o slobode informácií), v znení neskorších predpisov, ktorý v § 11 ods. 1 písm. d/ stanovuje obmedzenie prístupu k informáciám týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov, alebo orgánov činných v trestnom konaní, okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania. I v zmysle Zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene Zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov, konkrétne § 19 ods. 1, programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Žalovaný tak zasiahol významne do práv a právom chránených záujmov žalobcu, do jeho práva na ochranu mena prejavov osobnej povahy, dôstojnosti a cti. Tiež obrazovou snímkou sídla advokátskej kancelárie, kde bola tabuľka s označením mena, priezviska a profesijného označenia žalobcu, ktorú zverejnil v predmetnej reportáži bez súhlasu žalobcu, i keď bola zosnímaná na verejnom priestranstve, nakoľko bola použitá v predmetnej reportáži na identifikáciu žalobcu, bola použitá v rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu. Ešte treba doplniť, že sloboda prejavu, na ktorú sa žalovaný v predmetnej veci odvoláva je obmedzená limitačnou klauzulou v článku 26 ods. 4 Ústavy SR. Dôvodom obmedzenia môže byť aj ochrana práv iných, teda aj základné právo na česť, dôstojnosť, ochranu mena, prejavov osobnej povahy v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že žalobca nepreukázal, že práve v príčinnej súvislosti s jeho reportážou došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, keďže plné meno žalobcu bolo viackrát odvysielané i TV JOJ v hlavnom večernom spravodajstve dňa 08. 12. 2009 a to v súvislosti s inými „korupčnými kauzami", tiež že v súvislosti s inými „korupčnými kauzami" informoval o žalobcovi i denník SME dňa 16. 12. 2005 a dňa 24. 10. 2006, o čom dokladal dôkazy (č .l. 54 - 57 spisu), k tomu súdu

uvádza, že je pravdou, že TV JOJ v reportáži dňa 08. 12. 2009 zverejnila viackrát meno, priezvisko žalobcu, ako i to, že ide o advokáta a to v súvislosti s informáciami o „korupčných aférach z Lučenca", avšak z výpovedí vypočutých svedkov L. D., A. O., A. O., M.. Z. O., L.. I. A., R. F., M.. M. O. i S. W. vyplýva, že k neoprávnenému zásahu do osobnostnej sféry žalobcu došlo práve odvysielaním reportáže žalovaného, keď ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil, že by videl reportáž TV JOJ, na ktorú sa odvolával žalovaný a že by práve v súvislosti s reportážou odvysielanou v TV JOJ došlo k reakcii okolia žalobcu na reportáž. Treba tiež uviesť, že v denníku SME neboli zverejnené celé identifikačné údaje žalobcu, a rovnako ako i v súvislosti s reportážou odvysielanou v TV JOJ, ani v súvislosti s článkami v denníku SME tak, ako vyplýva z výpovede uvedených svedkov nebolo preukázané, že nimi došlo k zásahu v osobnostnej sfére žalobcu. Žalobca výpoveďami svedkov dostatočným spôsobom preukázal, že práve reportážou žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, teda že je daná príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom žalovaného a vyvolaným následkom v osobnostnej sfére žalobcu.

Žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal okrem ospravedlnenia i náhrady nemajetkovej ujmy v sume 200.000,- € ako satisfakčnej náhrady. V tejto časti súd posúdil nárok žalobcu za dôvodný v časti a prisúdil žalobcovi v súvislosti s neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv nárok na nemajetkovú ujmu voči žalovanému v sume 10.000,- €, v prevyšujúcej časti nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy ako nedôvodný zamietol.

Pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme súd vychádzal z § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

Priznanie zadosťučinenia v peniazoch súdom v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok, t.j., ak sa morálne zadosťučinenie javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne ustanovené dve kritériá, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Závažnosť vzniku nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na intenzitu zásahu, rozsahu zásahu a na ohlas zásahu ako aj dĺžku jeho trvania.

Pokiaľ žalovaný v konaní namietal, že nebol potvrdený záver o značnom znížení dôstojnosti žalobcu a jeho vážnosti v spoločnosti, čo je jednou zo základných podmienok priznania nároku na nemajetkovú ujmu, treba poukázať na to, že televízne vysielanie a práve televízne vysielanie žalovaného je z hľadiska rozsahu jeho pôsobenia jedným z najdostupnejších zdrojov informácií širokej verejnosti. Informácie boli odvysielané vo večernom spravodajstve, v Televíznych novinách, ktoré patria medzi najsledovanejšie spravodajstvá. Ak k neoprávnenému zásahu do chránených práv dôjde takýmto médiom, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. To v prípade, že zásah bol spojený so znížením dôstojnosti fyzickej osoby, alebo jej vážnosti v spoločnosti (o taký zásah ide jednoznačne pri tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti), zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, čo bolo i v prípade žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Co 15/97). Žalobca vo výpovedi v konaní pred súdom objasnil, akú ujmu utrpel vo svojej cti, a to nielen v súkromnom živote, ale i ako advokát v profesijnej oblasti. Žalobca pochádza z váženej lučeneckej rodiny, vždy požíval dobré meno občana i advokáta. Vykonával dlhoročnú advokátku prax, ktorú vykonáva stále, pred výkonom advokácie pôsobil ako predseda Okresného súdu v Lučenci, jeho manželka bola dlhoročnou notárkou, keď za roky svojej praxe si vybudoval svoje dobré meno advokáta. Spojenie osoby advokáta s trestnou činnosťou je neprijateľné z hľadiska akéhokoľvek, najmä však v súvislosti so Zákonom č. 586/2003 Z.z., o advokácii v znení neskorších predpisov, a na požívaní jeho dobrého mena, či už ako občana, či už ako advokáta závisí ďalší výkon jeho profesie. Súd preto má za to, že morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia za takéhoto skutkového stavu je nedostačujúce. Síce je pravdou, že ,,v očiach" vypočutých svedkov L.. I. A., R. F., M.. M. O., Štefana W., L. D., A. O. i A. O., ako i JUDr. Z. O. nedošlo k zníženiu dôstojnosti žalobcu po odvysielaní predmetnej relácie, pretože títo informáciám neuverili vzhľadom k tomu, že žalobcu poznali ako váženého občana, dobrého advokáta, avšak z ich výpovedí jednoznačne vyplýva, ako reagovalo okolie žalobcu na tieto informácie v reportáži, predovšetkým v profesnej oblasti, keď napríklad svedkyňa JUDr. Z. O. vypovedala „dokonca aj ľudia z Vašej profesie, sudcovia, prokurátori, advokáti, policajti, ktorí dovtedy s Vami dobre vychádzali sa potom boja Vám prihovoriť...". Tiež z výpovede svedkyne L. D. vyplýva, že po odvysielaní

reportáže došlo k úbytku klientely u žalobcu a to v príčinnej súvislosti s predmetnou reportážou, keď uvedené vyplýva i z výpovede svedka JUDr. M. O., ktorý sčasti prebral klientov od žalobcu, vyslovil svoj názor, že podľa neho reportáž bola spôsobilá narušiť dobré meno žalobcu, predovšetkým dobré meno advokáta. To, že odvysielaná reportáž významne zasiahla i do súkromného života žalobcu vyplýva z výpovede R. F., A. O., A. O., z ktorých výpovedí jednoznačne vyplýva, ako odvysielanou reportážou bola zasiahnutá rodina žalobcu, predovšetkým jeho manželka, deti a najbližší známi. V konaní sa síce nepreukázal súvis úmrtia manželky žalobcu v súvislosti s neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcu, keď odborné vyjadrenie predložené žalobcom od prof. MUDr. Stanislava Špánika zo dňa 02. 04. 2012 uvedené nepotvrdzuje, avšak že po odvysielaní reportáže bol ovplyvnený týmto rodinný život žalobcu, čo vyplýva už z výpovede uvedených svedkov. Čo sa týka vyjadrenia miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť, alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostrední fyzickej osoby. Prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená všade tam, kde je osobnostná ujma spojená s osobitne citeľným zníženým postavenia fyzickej osoby v spoločenských kruhoch, kde sa pohybuje a kde zmenšenie a vyváženie nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak, ako cestou primeraného zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo 15/03). V posudzovanom prípade k neoprávnenému zásahu žalovaného došlo verejným spôsobom (v hromadnom informačnom prostriedku), v danom prípade už zmierniť zásah do osobnostných práv žalobcu nemožno zvrátiť, preto podľa názoru súdu prichádza v súdenej veci i peňažná satisfakcia. Treba tiež v súvislosti s priznaním nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázať i na to, že otázka jej priznania, či nepriznania závisí od individuálneho hodnotenia každého osobitného prípadu. V posudzovanom prípade s prihliadnutím na dotknutého žalobcu možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na intenzitu a trvanie nepriaznivého následku spočívajúceho v znížení jeho dôstojnosti v spoločnosti pociťovala ako závažnú spravidla každá fyzická osoba nachádzajúca sa na jeho mieste a v jeho postavení. I keď náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch zásadne má satisfakčnú funkciu, nemožno opomenúť, že má spĺňať i preventívne a výchovné ciele. Znamená to pôsobiť jej priznaním i výchovne, aby nedochádzalo v budúcnosti k podobným neoprávneným zásahom do osobnostných práv. Treba ešte poukázať i na to, že prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená všade tam, kde je osobná ujma spojená s osobitne citeľným znížením postavenia fyzickej osoby v spoločenských kruhoch, kde sa pohybuje a kde zmenšenie a vyváženie nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak, ako cestou primeraného zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Súd pri priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal i z toho, že žalovaný reportáž zverejnil, keď žalobca bol vo väzbe, a tak sa nemohol voči informáciám zverejneným v reportáži účinne brániť. Neprehliadnuteľné je i to, že žalobca žalovaného pred podaním žaloby na súd vyzval na ospravedlnenie, i s nárokom na nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 50.000,- €, na ktorú žalovaný reagoval odmietavo. Súd tiež prihliadol na to, že od zverejnenia reportáže žalovaný ďalej zverejnenú „kauzu" nesledoval, aby zjednal nápravu po zastavení trestného stíhania žalobcu. Neobstojí tak, ako vyplynulo z výpovede svedka Mgr. U. W., že žalovaný nemal možnosť sa dozvedieť o zastavení trestného stíhania voči žalobcovi, pretože „prokuratúra svoje rozhodnutia nezverejňuje", keď bolo v záujme verejnosti, aby sa dozvedela i výsledok „korupčnej kauzy", o čo sa však žalovaný „náležite nepostaral". Súvis s reportážou odvysielanou žalovaným pod názvom „Súd ich oslobodil" v Televíznych novinách dňa 21. 12. 2011 televíznou programovou službou TV Markíza, v ktorej bola odprezentovaná aktuálna správa týkajúca sa osoby žalobcu, avšak ohľadne výsledku iných „káuz" súd nevidí, hoci žalovaný týmto preukazoval svoju snahu objektívne informovať verejnosť svojimi reportážami s cieľom nie vyvolávať senzáciu. Tak, ako odvysielal predmetnú reportáž, mohol odvysielať a mal reálnu možnosť odvysielať i reportáž ohľadne žalobcu týkajúcu sa kauzy popísanej v spornej reportáži. Vzhľadom na výsledky dokazovania sa však súdu javí primeraná výška náhrady nemajetkovej ujmy pre žalobcu v sume 10.000,- €, požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy žalobcom v sume 200.000,- € je podľa názoru súdu neprimeraná, pre jej priznanie z vykonaného dokazovania nevyplývajú dôkazy, preto ako satisfakciu za porušenie právom chránených osobnostných práv súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- €, v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodne podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, keď ide o zložitý prípad, pričom vyčíslenie trov konania s konečnou výškou ku dňu vyhlásenia rozsudku, keď nebolo zrejmé, aké trovy konania k tomuto dňu ešte vzniknú, nebolo dobre možné.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t.j.
1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).